

LUNDS
UNIVERSITET

Sinking Island Developing States

En undersökning av möjligheten att överföra ett rättighetsperspektiv på
den globala skyldighetsfrågan i en naturkatastrofskontext

En uppsats av Johanna Karlsson

Avdelningen för mänskliga rättigheter
Historiska institutionen
Kurskod: MRSG31
Termin: Höstterminen 2014
Handledare: Linde Lindkvist, Rouzbeh Parsi
Omfång: 13 508 ord

“Is it not ironic that nations like the Maldives, which are already taking steps to cut their emissions and protect our common environment, are made helpless bystanders, while others who ignore the threat they impose on us, decide our fate?”

- Dunya Maumoon
Minister of Foreign Affairs of the Maldives

Abstract

Den globala uppvärmningen, som till viss del orsakats av människor, påverkar världens pågående klimatförändringar. I takt med denna förändring inträffar naturkatastrofer inte bara mer frekvent, de blir också allt allvarigare. Drabbade länder kan efter en naturkatastrof hamna i en situation där de görs till hjälplösa offer utan möjlighet att själva påverka denna. Vem borde identifieras som skyldig att axla ansvaret att hjälpa drabbade länder?

I fallet naturkatastrofer har frågan om specifika skyldigheter inte utforskats nämnvärt. Denna uppsats ämnar därför att, genom att lyssna till några av de för naturkatastrofer mest utsatta och sårbara av världens länder – Sinking Island Developing States – undersöka möjligheten att identifiera en specifik skyldighetsbärare. Huvudsyftet med denna uppsats är att undersöka möjligheten att överföra ett rättighetsperspektiv på den globala rättvisefrågan i naturkatastrofskontexten.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

	INNEHÅLLSFÖRTECKNING	
1.	INLEDNING	1
2.	PROBLEMFÖRMULERING, SYFTE & FRÅGESTÄLLNING	2
3.	MATERIAL	4
	3.1 Uppsatsens primärmaterial	4
	3.2 Avgränsningar	4
4.	BAKGRUND & FORSKNINGSLÄGE	6
	4.1 Sinking Island Developing States & Sårbarhet	7
	4.2 Klimatförändringar & naturkatastrofer	8
	4.3 Tidigare forskning	8
5.	THE CONNECTION THEORY	13
6.	ARGUMENTATIONSANALYS	16
	6.1 Att ställa rätt frågor	16
7.	ANALYS & RESULTAT	18
	7.1. A Republiken Fiji	19
	7.1. B Tuvalu	23
	7.1. C Marshallöarna & Maldiverna	28
	7.2 Presentation av analysens resultat	33
	7.3 Individuella moraliska skyldigheter	35
8.	DISKUSSION & SLUTSATS	36
	8.1 Diskussion av uppsatsens resultat	36
	8.2 Möjliga konsekvenser & Fortsatt forskning	40
	8.3 Sammanfattning	42

Litteratur- och Källförteckning

1 INLEDNING

Tsunamin i Sydostasien år 2004, jordbävningen på Haiti år 2010, stormen Sandy år 2012, tyfonen Haiyan år 2013. Listan på naturkatastrofer som inträffat kan göras lång, listan på drabbade länder kan göras ännu längre. Vi matas kontinuerligt med nyhetsrapportering från områden där naturkatastrofer inträffat; häpnadsväckande bilder på extremt väder, människor som gråter över saknade familjemedlemmar och sedan en siffra där antalet döda eller skadade uppskattas. Där slutar nyhetsrapporteringen, men inte drabbade länders lidande.

Någonstans inom de flesta människor finns nog något som säger att någon borde ta ansvar för den hemska händelse som en naturkatastrof är, men spontant kanske det också kan kännas som att ingen kan åläggas skyldighet att ta ansvar då en naturkatastrof ofta ses som just ”naturlig”. Att en naturkatastrof endast skulle vara ”naturlig” motsäges dock av forskning på området. Naturkatastrofer anses vara nära sammankopplade med pågående klimatförändringar och kan således sägas vara en effekt av världens utsläpp av växthusgaser¹. Görs denna koppling blir det också naturligt att tänka sig att en skyldighetsbärare faktiskt finns och borde gå att identifiera. Trots det faktum att ovan koppling är vetenskapligt accepterad och att naturkatastrofer inträffar mer frekvent och med allt större intensitet, är frågan om vilken eller vilka aktörer som skulle kunna identifieras som skyldighetsbärare relativt outforskad. Frågan som kvarstår är också *hur* denna identifiering skulle gå till.

Att ta hänsyn till mänskliga rättigheter är något som är centralt inom hantering av naturkatastrofer. Detta innebär att naturkatastrofer ska ses ur ett rättighetsperspektiv där katastrofdrabbade görs till rättighetsbärare istället för hjälplösa offer. För att åstadkomma detta poängteras vikten av att inkludera drabbade i arbetet med hanteringen av katastrofen, samt att utse en skyldighetsbärare hos vilken katastrofdrabbade kan göra anspråk på sina rättigheter.² Genom att inkludera katastrofdrabbade i arbetet med hantering av naturkatastrofen och ge dem möjligheten att göra anspråk på sina rättigheter, görs de till just rättighetsbärare som kan påverka sin egen situation istället för hjälplösa offer. I denna uppsats kommer detta koncept om att ha ett rättighetsperspektiv i hantering av naturkatastrofer att försöka överföras på en global fråga om ansvar och skyldighetsbärare då naturkatastrofer inträffar.

¹ Intergovernmental Panel on Climate Change, hämtat den 7 januari 2015 från: <http://www.ipcc.ch/ipccreports/tar/wg2/index.php?idp=154#tab310>

² Megan Krolik, Exploring a rights-based approach to disaster management, Australian Journal of Emergency Management, Volume 28, No. 4, October 2013, p. 45

2 PROBLEMFÖRMULERING, SYFTE & FRÅGESTÄLLNING

Som bakgrund för denna uppsats finns ett intresse för ovan nämnda rättighetsperspektiv i hantering av katastrofer. Ett intresse har också funnits för länder som utsätts för naturkatastrofer och vilket skydd dessa har. I ett försök att kombinera dessa intressen kommer rättighetsperspektivet från katastrofhantering att i denna uppsats försöka överföras på globala rättvisefrågor där länder utsätts för naturkatastrofer.

För befolkningen i så kallade Sinking Island Developing States innebär klimatförändringarna allt svårare levnadsförhållanden, mer specifikt innebär de till och med att hela länder kan komma att slukas av stigande havsnivåer. Människor har, genom att bidra till den globala uppvärmningen, orsakat pågående klimatförändringar vilka i sin tur gör att befolkningen i Sinking Island Developing States inom mindre än ett århundrade kan stå utan mark att leva på. Trots detta diskuteras inte frågan om skyldigheter att åtgärda denna situation i mer än generella termer där ett gemensamt, globalt ansvar förespråkas.

Sinking Island Developing States har historiskt sett missgynnats strukturellt och har som följd av detta också blivit mindre motståndskraftiga gentemot naturkatastrofer.³ Av dessa minst motståndskraftiga, och i ett globalt perspektiv mest utsatta, länder kommer i uppsatsen en form av fallstudie att göras. Hur ser dessa öländer på frågan om skyldighetsbärare och ansvar? Hur skulle deras situation potentiellt kunna påverkas om en skyldighetsbärare kunde identifieras?

Inom hantering av naturkatastrofer läggs stor vikt vid att applicera ett rättighetsperspektiv. För att bemyndiga katastrofdrabbade människor poängteras i rättighetsperspektivet vikten av att inkorporera de katastrofdrabbade i arbetet med katastrofhanteringen och att identifiera en skyldighetsbärare hos vilken drabbade kan göra anspråk på sina rättigheter.

Sinking Island Developing States kommer i uppsatsen att representera de katastrofdrabbade som, enligt teorin om vikten av ett rättighetsperspektiv inom katastrofhantering, utan att inkluderas i katastrofhanteringen och utan att veta var de kan göra anspråk på sina rättigheter görs till hjälplösa offer utan möjlighet att förändra sin egen

³ Craig Allan and Therese O'Donnell, *A Call to Arms? Natural Disasters, R2P, Duties of Cooperation and Uncharted Consequences*, Journal of Conflict and Security Law, Oxford University Press 2012, p. 371.

situation.⁴ Deltagande i arbetet med hantering av alla faser av naturkatastrofer och identifiering av skyldighetsbärare skulle enligt teorin vara centralt för deras möjlighet att utkräva ansvar och göra anspråk på dessa ”rättigheter”. Enligt rättighetsperspektivet skulle de följaktligen också ges möjligheten att själva påverka sin situation.

Uppsatsens huvudsakliga syfte är att undersöka möjligheten att överföra detta rättighetsperspektiv på globala rättvisefrågor i en naturkatastrofskontext där stater utgör den lägsta nivån av rättighetsbärare. För att uppnå detta syfte ämnar uppsatsen utöver detta undersöka möjligheten att identifiera en skyldighetsbärare i fallet Sinking Island Developing States och vad denna potentiella identifiering skulle kunna få för konsekvenser.

Till hjälp kommer under uppsatsens gång några frågor att behöva ställas och försöka besvaras. Mot ovanstående problemformulering och syfte blir uppsatsens frågeställning följande:

- i. Hur ser Sinking Island Developing States själva på frågan om vem eller vilka som skulle kunna identifieras som skyldighetsbärare?
- ii. Är det möjligt att identifiera en *specifik* skyldighetsbärare i fallet naturkatastrofer och Sinking Island Developing States?
- iii. Vad skulle en identifiering av en specifik skyldighetsbärare kunna få för konsekvenser för Sinking Island Developing States?

⁴ Krolík, p. 45.

3 MATERIAL

Uppsatsens material kommer att presenteras i två delar. Primärmaterialet är det som kommer att utgöra materialet för uppsatsens analys och kommer att presenteras först. Efter detta kommer de avgränsningar som gjorts att redogöras för, varefter dessa kommer att presenteras tillsammans med eventuell kritik av primärmaterialet.

3.1 UPPSATSENS PRIMÄRMATERIAL

Uppsatsens syfte är att undersöka möjligheten att applicera ett rättighetsperspektiv på rättvisefrågor i naturkatastrofskontexten. De katastrofdrabbade representeras i uppsatsen av Sinking Island Developing States, vilket innebär att den lägsta nivån av rättighetsbärare i denna uppsats är stater. Uppsatsen kommer följaktligen också att behandla globala ansvarsfrågor. Mot denna bakgrund har primärmaterialet eftersökts i forum där globalt ansvar och skyldighetsbärare sannolikt kunde tänkas diskuteras. Uppsatsens primärmaterial kommer att utgöras av transkriptioner från sex individuella tal gjorda av representanter från Sinking Island Developing States. Mer specifikt kommer representanterna – talarna – från länderna Fiji, Tuvalu, Marshallöarna och Maldiverna. Tre av talen hölls i generalförsamlingen under FN:s 68onde session år 2013, resterande tre hölls under FN:s klimatmöte i New York år 2014. En mer utförlig presentation av de olika talen kommer att göras i uppsatsens analys.

3.2 AVGRÄNSNINGAR

Med uppsatsens begränsade utrymme och syfte i åtanke har vissa avgränsningar av materialet gjorts. Den första avgränsningen var den då forum för talen valdes ut. Som nämnts ovan har detta forum utgjorts av FN, detta på grund av att många av världens länder här deltar och att globalt ansvar här kan tänkas diskuteras. Då uppsatsens ämne handlar om klimatförändringar, naturkatastrofer och ansvar gjordes bedömningen att de tal som gjordes i generalförsamlingen var något för ospecifika för att i sig kunna bidra till att svara på uppsatsens frågeställning. Därför har motsvarande kvantitet av tal från ett något mer klimatspecifikt, men samtidigt på en

”global nivå” likt den i generalförsamlingen, forum valts ut; tal gjorda under FN:s klimatmöte i New York år 2014.

Då transkriptioner varit relativt svåra att finna, har det första urvalet av tal som hållits av Sinking Island Developing States (de tre tal som gjorts i generalförsamlingen) valts ut efter tillgängligt material. Då transkriptioner från talen som hållits vid klimatmötet sedan valdes ut har tal som framförts av representanter från samma länder som de tal vilka hölls i generalförsamlingen framfördes av.⁵ Vilket land som framför talet i de olika forumen bedöms dock spela mindre roll då analysen i sig inte lägger någon vikt vid vilket land som framför vilket tal. Eventuell kritik av primärmaterialet kommer att diskuteras mer utförligt i nästa avsnitt.

Då urvalet av vilka tal som skulle utgöra materialet för uppsatsens analys gjorts, har vissa avgränsningar också gjorts inom respektive tal. Efter några första preliminära läsningar av talen har delar som inte behandlar Sinking Island Developing States, klimatfrågor eller ansvar noggrant selekterats bort.

Den eventuella kritik som kan tänkas riktas mot valet av primärmaterial är det faktum att valet av vilka länders tal som tagits med för att utgöra materialet för uppsatsens analys gjorts utifrån tillgängligt material. Dock bedöms, som redan i föregående avsnitt nämnades, inte frågan om vilket specifikt land som framför talen i de olika forumen ha någon större betydelse.

Uppsatsens analys fokuserar endast på det faktum att talen ska ha framförts av en Sinking Island Developing State och den jämförelse som kommer att göras av resultatet från de olika delarna av analysen handlar därför inte om att kunna utläsa någon skillnad mellan specifika länders olika uttalanden. Jämförelsen som kommer att göras lägger endast vikt vid hur specifikt Sinking Island Developing States som grupp identifierar potentiella skyldighetsbärare i de olika delarna.

Med tanke på uppsatsens syfte och frågeställning där Sinking Island Developing States egen syn på ansvar ska undersökas för att bidra till att utreda möjligheten att identifiera en specifik skyldighetsbärare i frågan om naturkatastrofer och ansvar, bedöms primärmaterialet vara väl valt.

⁵ Vid materialsökningen återfanns inte Marshallöarnas tal från klimatmötet, varför detta ersatts med ett tal framfört av en annan Sinking Island Developing State; Maldiverna.

4 BAKGRUND & FORSKNINGSLÄGE

En naturkatastrof kan vara av två skilda typer. Vissa inträffar plötsligt, så som jordbävningar eller orkaner. Andra är i antågande under lång tid och kan i högre grad förutsägas, så som stigande havsnivåer.⁶ Oavsett vilken typ av naturkatastrof som inträffar, innebär den dock en påfrestning för drabbade länder.

Naturkatastrofer har länge berört det internationella samfundet och en historisk återblick visar att naturkatastrofer alltid har förekommit. Mer uppseendeväckande är dock att antal naturkatastrofer, i takt med den globala uppvärmningen, ökat markant.⁷ På grund av klimatförändringarna blir också de naturkatastrofer som inträffar allt gravare och mer förödande.⁸

I denna uppsats kommer naturkatastrofer som är i antågande under lång tid att vara föremål för dess analys. Frågan om specifika skyldighetsbärare i fallet naturkatastrofer är relativt outforskad och då en ökning av antal naturkatastrofer kan likställas med en ökning av antal drabbade länder blir också denna fråga allt viktigare. Då Sinking Island Developing States utsätts för naturkatastrofer i form av bland annat stigande havsnivåer kommer en form av fallstudie av dessa länders syn på frågan om potentiella skyldighetsbärare att göras. Vem, eller vilka, skulle kunna identifieras som skyldighetsbärare och således åläggas ett ansvar att hjälpa katastrofdrabbade länder?

Detta kapitel kommer att bidra med en bakgrund inom uppsatsens ämne; klimatförändringar, naturkatastrofer och varför just Sinking Island Developing States är mer sårbara för dessa än andra länder. Under avsnitt 4.3, Tidigare forskning kommer sedan relevant forskning rörande ansvar och skyldigheter vid naturkatastrofer att presenteras.

⁶ Francois Gemenne, *Climate-induced population displacements in a 4degrees+ world*, Philosophical transactions of the royal society, p. 184.

⁷ Intergovernmental Panel on Climate Change, hämtat den 7 januari 2015, från: <http://www.ipcc.ch/ipccreports/tar/wg2/index.php?idp=154#tab310>

⁸ Neville Wright, *Global Assessment Report on Disaster Risk Reduction 2013*, The United Nations Office for Disaster Risk Reduction, 2013, p. 3.

4.1 SINKING ISLAND DEVELOPING STATES & SÅRBARHET

De tre regioner i världen där Sinking Island Developing States återfinns är brännpunkter för till exempel stigande lufttemperaturer och havsnivåer, cykloner och erosion av land i kustregioner⁹, varför den extrema påverkan klimatförändringarna har på ländernas sårbarhet blir mycket märkbar. På grund av att Sinking Island Developing States till stor del består av kustregioner läggs stor ekonomisk tonvikt på till exempel jordbruk och turism. Dessa sektorer är i sig mycket sårbara då naturkatastrofer inträffar och ökar Sinking Island Developing States grad av ekonomisk sårbarhet ytterligare.¹⁰

Inom och mellan de olika regionerna kan Sinking Island Developing States skilja sig åt i storlek, tillgång till naturresurser, topografi, ekonomisk utveckling eller sårbarhet gentemot olika typer av naturkatastrofer. Ett faktum som kvarstår är dock att Sinking Island Developing States påverkas av liknande strukturella missgynnanden som står utom deras egen kontroll¹¹, vilket påverkar ländernas förmåga att främja hållbar utveckling. Detta gör dem också mindre motståndskraftiga och kapabla att återhämta sig efter en naturkatastrof än länder som inte påverkas av dessa strukturella missgynnanden.¹²

Som en konsekvens av ovan presenterade orsaker blir Sinking Island Developing States speciellt sårbara för naturkatastrofers genomträngande påverkan på bland annat ländernas invånare, miljö och ekonomi.¹³ För att undersöka frågan om potentiella skyldighetsbärare i fallet naturkatastrofer kommer denna uppsats att göra en form av fallstudie av dessa små öländers situation. Denna situation är något av en paradox då länderna i sig inte har någon nämnvärd påverkan på den globala uppvärmningen och ändå är ett av de länder som drabbas hårdast av klimatförändringarna som till viss del är en följd av denna.¹⁴ Till exempel är landet Tuvalu med stor sannolikhet det första land som kommer att representera realiseringen av det fruktade scenario där dessa små öländer försvinner under havsytan till följd av stigande havsnivåer.¹⁵

⁹ Neville, p. 2.

¹⁰ Ibid. p. 3.

¹¹ Ibid. p. 2-3.

¹² Ibid. p. 3.

¹³ Ibid. p. 3.

¹⁴ Intergovernmental Panel on Climate Change, *Climate Change 2014: Impacts, Adaption and Vulnerability. Part B: regional aspects*, 2014, p. 1634.

¹⁵ William C. Burns, *Global warming - the United Nations Framework Convention on Climate Change and the Future of Small Island States*, 6 Dick. J. Env'tl. L. & Pol'y 147 1997, p. 180.

4.2 KLIMATFÖRÄNDRINGAR & NATURKATASTROFER

Naturkatastrofer inträffar då extremt väder möter ett, likt det som beskrivits ovan, sårbart samhälle. Den globala uppvärmningen, som till viss del orsakats av människor, leder till skenande klimatförändringar.¹⁶ Dessa skenande klimatförändringar bidrar till att naturkatastrofer blir allvarligare och inträffar allt oftare, vilket således också drabbar sårbara samhällen i större utsträckning.¹⁷

Denna koppling som finns mellan den av människor genererade globala uppvärmningen, klimatförändringar och naturkatastrofer gör att frågan om ansvarsdistribution och potentiella skyldighetsbärare spontant kan tyckas vara just global, internationell. Enligt David Millers ”The Connection Theory” som i uppsatsen kommer att användas för att teoretisera distribution av ansvar då resultatet av uppsatsens analys ska diskuteras, är ett problem med ett ospecificerat, internationellt ansvar att det för inblandade aktörer blir möjligt att skjuta ifrån sig detta ansvar på någon annan.¹⁸ I nedanstående avsnitt kommer relevant forskning rörande just ansvar vid naturkatastrofer att presenteras.

4.3 TIDIGARE FORSKNING

Att presentera det aktuella forskningsläget rörande ansvar och skyldigheter vid naturkatastrofer är en något klurig uppgift. Då forskning på området inte är särskilt omfattande kommer den forskning som nedan presenteras inte att direkt bidra med kunskap rörande just specifika skyldigheter i fallet naturkatastrofer och Sinking Island Developing States. All forskning som inkluderas bedöms dock för uppsatsen vara intressant och relevant.

I en vetenskaplig artikel undersöker Kevin Arceneaux och Robert M. Stein individers röstningsbeteende då en naturkatastrof inträffar i samband med ett lands regerings- eller presidentval.¹⁹ Resultatet av naturkatastrofers påverkan på individers röstningsbeteende är

¹⁶ Intergovernmental Panel on Climate Change, *Climate Change 2014: Impacts, Adaption and Vulnerabilities. Part A: Global and Sectoral Aspects*, 2014, p. 993.

¹⁷ Intergovernmental Panel on Climate Change, hämtat den 8 januari 2015 från: <http://www.ipcc.ch/ipccreports/tar/wg2/index.php?idp=354#fig91>

¹⁸ David Miller, *Distributing Responsibilities*, *The Journal of Political Philosophy*: Volume 9, Number 4, 2001, pp. 453-471, p. 469.

¹⁹ Kevin Arceneaux and Robert M. Stein, *Who is held responsible when disaster strikes? The attribution of responsibility for a natural disaster in an urban election*, *Journal of urban affairs*, Volume 28, Number 1, pp. 43-53, p. 43.

för denna uppsats varken intressant eller relevant, men de delar som behandlar individers ansvarsdistribering är det i desto högre grad.

En något väntad slutsats dras av författarna då individer beskrivs hålla regeringen ansvarig eftersom denna har en central roll i förberedelser inför och svarande då en naturkatastrof inträffar. Regeringen ansvarar bland annat för saker som brandkår, sjukvård och finansiellt bistånd.²⁰ Vad som i denna artikel visar sig vara mer intressant är det faktum att individer är benägna att i någon form, i olika scenarion, hålla regeringen ansvarig för saker den inte har kontroll över.²¹

Arceneaux och Stein betonar i naturkatastrofsammanhang den psykologiska aspekten hos människor där ett ansvarsåläggande för något som kan ha varit helt utom någon aktörs möjlighet att kontrollera, hos individer bidrar med en känsla av att det inträffade blir enklare att få grepp om. Detta ansvarsåläggande skulle hos individen leda till en känsla av kontroll och trygghet över att liknande händelser som eventuellt skulle kunna inträffa i framtiden i högre grad skulle kunna kontrolleras.²² Detta är högst intressant även för uppsatsens fall av naturkatastrofer och ansvarsdistribering. Är denna psykologiska aspekt något att beakta i fallet SIDS och en potentiell identifiering av skyldighetsbärare?

Staters suveränitet och skyldighet att skydda sina invånare diskuteras vidare inom en mängd forskning. Något som under en tid varit centralt inom forskning rörande naturkatastrofer och ansvar är användningen av ”Responsibility to Protect”-doktrinen i dessa frågor. I ”A Call to Arms?: Natural Disasters, R2P, Duties of Cooperation and Uncharted Consequences” diskuterar Craig Allan och Thérèse O’Donnell skyldigheter beträffande internationellt bistånd vid naturkatastrofer. Artikeln tar sin början vid cyklonen Nargis framfart i Myanmar, vars regering vägrade ta emot hjälp trots att de själva inte klarade av att hantera det humanitära arbetet på egen hand. Artikeln undersöker gränser för katastrofdrabbade länders suveränitet i dessa frågor.²³

Vidare har Roberta Cohen i sin artikel ”Reconciling R2P with IDP Protection” lyft fram problematik rörande doktrinen användande vid beskydd av flyktingar i naturkatastrofskontexten.²⁴ Hon menar också att speciella strategier behövs för att möjliggöra en förening mellan doktrinen och dessa flyktingars beskydd.²⁵

²⁰ Arceneaux and Stein, p. 45.

²¹ Ibid. p. 44.

²² Ibid. p. 44.

²³ Craig Allan and Therese O’Donnell, *A Call to Arms?: Natural Disasters, R2P, Duties of Cooperation and Uncharted Consequences*, Journal of Conflict and Security Law, Oxford University Press, 2012, p. 1.

²⁴ Roberta Cohen, *Reconciling R2P with IDP Protection*, Global Responsibility to Protect 2, (2010) 15-37, p. 15.

²⁵ Cohen, p. 17.

För att lyfta ut något av denna forskning mer detaljerat, har ”Natural Disasters and the Responsibility to Protect: From Chaos to Clarity”, en vetenskaplig artikel skriven av Tyra Ruth Saechao, valts ut för en något utförligare presentation. Saechao diskuterar i denna artikel ”Responsibility to Protect” - doktrinen (R2P) överförbarhet på fallet naturkatastrofer och menar att det faktum att stater inte har någon juridisk skyldighet att förebygga, att bistå med hjälp då naturkatastrofen inträffar eller hjälpa länder med återhämtning därefter kan bidra till att katastrofdrabbade människors rättigheter inte tillgodoses.²⁶

Trots brist på juridisk skyldighet menar Saechao att erfarenhet från tidigare naturkatastrofer har visat att vissa skyldigheter för katastrofdrabbade och övriga stater i det internationella samfundet ändå finns och att R2P-doktrinen bidrar med att belysa dessa.²⁷ Enligt Saechao inkluderar dessa skyldigheter; *skyldigheten att förebygga*, *skyldigheten att reagera* samt *skyldigheten att återuppbygga*.²⁸

Enligt Saechao omfattas både katastrofdrabbade stater och övriga stater i det internationella samfundet av ovanstående skyldigheter, vilka också beskrivs mer detaljerat. Med *skyldigheten att förebygga* menar Saechao att alla stater har skyldigheten att varna människor och andra regioner som är i riskzonen för en naturkatastrof.

Skyldigheten att reagera innebär för katastrofdrabbade stater en skyldighet att acceptera humanitärt bistånd från andra stater då detta behövs och erbjuds. Resonemanget om skyldigheten att reagera vänds i artikeln även mot övriga stater i det internationella samfundet då de åläggs denna skyldighet i de fall då en eventuellt katastrofdrabbad stat vägrar ta emot humanitärt bistånd som erbjuds.²⁹ Appliceringen av denna skyldighet beskrivs i synnerhet vara aktuell då den katastrofdrabbade staten inte klarar av att hantera naturkatastrofen på egen hand. Är detta fallet åläggs övriga stater i det internationella samfundet en skyldighet att göra en intervention, en *skyldighet att reagera*.³⁰

Den tredje skyldigheten som i artikeln åläggs stater är *skyldigheten att återuppbygga*. Detta beskrivs som en skyldighet som delas av katastrofdrabbade stater och övriga stater i det internationella samfundet. Här betonas samarbete för att säkra en hållbar återuppbyggnad och rekonstruktion av katastrofdrabbade samhällen.³¹

²⁶ Tyra Ruth Saechao, *Natural Disasters and the Responsibility to Protect: From Chaos to Clarity*, 32 *Brook. J. Int'l L.* 663 2006-2007, p. 680.

²⁷ Saechao, p. 680.

²⁸ *Ibid.* p. 680-681.

²⁹ *Ibid.* p. 680.

³⁰ *Ibid.* p. 685-686.

³¹ *Ibid.* p. 694.

Vidare diskuterar Saechao hur stater historiskt redan visat en vilja att förbinda sig till konceptet om Responsibility to Protect i naturkatastrofskontext.³² Möjligheten att realisera detta koncept problematiseras också och här föreslår Saechao att denna realisering ska göras genom en etablering av ett internationellt fördrag för att ålägga alla stater detta "Responsibility to Protect".³³

Ovanstående aktuell forskning behandlar som sagt inte specifikt ansvar då naturkatastrofer inträffar. Saechaos koncept om en applicering av R2P-doktrinen på naturkatastrofskontexten kommer trots detta, i kombination Arceneaux och Steins bidrag i form av en psykologisk aspekt på ansvarsdistriberande, förhoppningsvis att bidra till en intressant diskussion av uppsatsens analysresultat.

En artikel skriven av Margaret Moore har funnits mest slående. I denna diskuteras David Millers teori om distribering av ansvar i just naturkatastrofskontexten. Moore tolkar Millers teori och menar att den inte skiljer sig från den traditionella synen på ansvar. Vidare poängteras i artikeln potentiell problematik med teorin då den appliceras i rättvisefrågor och menar att en identifierad skyldighetsbärare enligt denna skulle kunna åläggas en orimligt stor ansvarsbörda.³⁴ Moore håller dock fast vid att det teorin bidrar med trots detta är mycket applicerbart på globala klimatförändringar som orsakats av människor³⁵ då hon framhåller att Millers teori, i naturkatastrofskontexten, bidrar med en syn på moraliskt ansvar som möjliggör ansvarsdistribering där miljoner individuella agenter har orsakat katastrofen men ingen av dessa individuella agents handlingar i sig kan innebära att denne åläggs något ansvar.³⁶

Moore väljer i sin artikel att se Millers teori ur ett institutionellt perspektiv och diskuterar hur Millers olika principer skulle kunna användas av en internationellt etablerad institution med syfte att ägna sig åt rättvisefrågor i den globala uppvärmnings- och naturkatastrofskontexten.³⁷ Här poängterar hon institutioners, jämfört med individuella agents, överlägsna kapacitet att samla in och bearbeta information samt möjligheten för institutioner att ha en form av inspekterande roll som fördelar med sitt resonemang.³⁸ Vidare

³² Ibid. p. 698.

³³ Ibid. p. 706.

³⁴ Margaret Moore, *Global Justice, climate change and Miller's theory of responsibility*, Critical Review of International Social and Political Philosophy, Kingston, Ontario, Canada, 2008, p. 511-512.

³⁵ Moore, p. 511-512.

³⁶ Ibid. p. 514.

³⁷ Ibid. p. 512-513.

³⁸ Ibid. p. 513.

hävdar Moore att vi inte ska stirra oss blinda på endast existerande institutioner utan menar att individuella agenter har en gemensam skyldighet att upprätta dessa.³⁹

Något som funnits genomsyra all ovanstående forskning är det att artiklar skrivs på ett kontor någonstans för att undersöka hur ett lands situation bäst skulle kunna hanteras, dess problem lösas eller åtgärdas. Det är ett faktum att nuvarande forskning uteslutande diskuterar doktriner och teories applicerbarhet från ett utifrånperspektiv.

Genom att applicera ett rättighetsperspektiv på den globala rättvisefrågan i naturkatastrofskontexten är denna uppsats ambition att bryta denna trend. Uppsatsens fokus kommer att vara på de av naturkatastrofer hårdast drabbade länders egna röster och kommer således angripa problemet med globala rättvisefrågor i naturkatastrofskontexten med ett inifrånperspektiv. Detta är också uppsatsens potentiella bidrag till forskningen.

³⁹ Moore, p. 514.

För att utreda frågan om vem som bär ansvar för situationen som Sinking Island Developing States befinner sig i kommer David Millers "The Connection Theory" att användas i uppsatsen. Millers teori är relevant för uppsatsens undersökning då den teoretiserar distribuering av globalt ansvar. Teorin visar att det finns olika faktorer som kan göra en specifik agent till skyldighetsbärare och problematiserar således ansvarfrågan på ett sätt som speglar verklighetens komplexitet. Eftersom teorin i stor utsträckning fokuserar på fall där ingen medvetet har orsakat någon annans lidande, eller inte direkt deltagit i ett orsakande av någon annans lidande, blir den ett bra verktyg i uppsatsens analys av fallet Sinking Island Developing States. Den kan också med stor sannolikhet bidra till att en identifiering av skyldighetsbärare i fallet kan göras.

Millers teori grundar sig i antagandet att då vi befinner oss i en situation som är svår eller omöjlig för oss att själva ta oss ur, vill alla människor ha möjligheten att kunna distribuera ansvar på ett sådant sätt att en skyldighetsbärare kan identifieras.⁴⁰ Han påpekar att ett generellt ansvarsdistribuerande där många skyldighetsbärare tillsammans pekats ut som potentiellt ansvariga för åtgärdandet av en svår situation inte är till någon större nytta. Han menar här att det är viktigt att identifiera en, alternativt flera, *specifika* skyldighetsbärare för att det inte ska vara möjligt att skjuta ifrån sig ansvaret på någon annan.⁴¹ I sin teori börjar Miller arbetet med identifieringen av en eller flera specifika skyldighetsbärare med att välja ut dessa. Detta gör han enligt fyra olika principer; *Kausal-*, *Moral-*, *Kapacitets-* och *Gemenskapsprincipen*.

Med *Kausalprincipen* menar Miller att ansvaret för någons lidande skall fördelas till den agent som orsakat den svåra situationen. Denna princip har dock stora begränsningar då det finns många situationer där ingen agent har orsakat situationen,⁴² men svårigheter uppstår också då flera agenter anses ha orsakat den. I det senare fallet krävs att *Moralprincipen* används för att urskilja vilken agents agerande som till högst grad kan rättfärdigas.⁴³

Enligt Miller ska *moralprincipen* användas för att urskilja om en potentiell skyldighetsbärare kan anses ha någon form av moralisk skyldighet att hjälpa drabbade. En potentiell skyldighetsbärare kanske inte menade att orsaka de drabbade någon skada och

⁴⁰ Miller, p. 469.

⁴¹ Ibid. p. 469.

⁴² Ibid. p. 456.

⁴³ Ibid. p. 457.

kanske var det inte möjligt för denne att förutse konsekvenserna av sitt agerande.⁴⁴ Trots detta menar Miller att vi allmänt anser att den potentiella skyldighetsbäraren ändå har någon form av moraliskt ansvar för det som inträffat.⁴⁵

Miller menar dock att inte heller *moralprincipen* är tillräcklig för att utse någon specifik skyldighetsbärare och poängterar vidare att både *kausal-* och *moralprincipen* har en gemensam begränsning. I alltför stor utsträckning blickar de båda bakåt genom att ställa frågan: ”Vem har orsakat det inträffade?” istället för ”Vem kan bäst åtgärda detta?”. Miller förespråkar en mer framåtblickande teori⁴⁶ och har således tagit fram ytterligare två principer för att möjliggöra detta.

Ytterligare en princip som Miller använder sig av är *Kapacitetsprincipen*, enligt vilken ansvaret ska distribueras efter vilken potentiell skyldighetsbärare som innehar bäst kapacitet att bistå de av den svåra situationen drabbade.⁴⁷ *Kapacitetsprincipen* innebär viss problematik, erkänner Miller. Miller menar att den ska delas upp i två faktorer – effektivitet och kostnad – och att en bedömning rörande vilken potentiell skyldighetsbärare som enligt dessa faktorer har störst kapacitet måste göras genom att väga dessa faktorer mot varandra.⁴⁸ Miller betonar vidare att *kapacitetsprincipen* ska användas som ett verktyg för att välja ut en specifik skyldighetsbärare först efter att potentiella skyldighetsbärare med en relation till de katastrofdrabbade sållats fram. Principen ska således inte användas ensamt eller som ett första urvalsverktyg, det första urvalet måste göras med hänsyn till moralisk skyldighet och att det finns en relevant anknytning till de katastrofdrabbade.⁴⁹

Med ovanstående resonemang som grund lyfter Miller fram en fjärde princip för att möjliggöra identifiering av en *specifik* skyldighetsbärare; *gemenskapsprincipen*. Han använder ordet gemenskap i relativt vid mening och menar att denna princip ska användas för att kartlägga speciella band eller särskild anknytning mellan den potentiella skyldighetsbäraren och de katastrofdrabbade. Med särskild anknytning menar han till exempel på något sätt delad identitet, aktiviteter eller åtaganden, historia, familjeband, nationer och liknande. Han poängterar särskilt att denna särskilda anknytning skall vara mer specifik än, till exempel, att ”alla är människor” och att denna mer särskilda anknytning ålägger den potentiella skyldighetsbäraren speciella skyldigheter gentemot de katastrofdrabbade.⁵⁰ Miller belyser dock

⁴⁴ Ibid. p. 459, 460.

⁴⁵ Ibid. p. 459.

⁴⁶ Ibid. p. 460.

⁴⁷ Ibid. p. 461.

⁴⁸ Ibid. p. 461.

⁴⁹ Ibid. p. 461-462.

⁵⁰ Ibid. p. 462.

problematik även med denna princip då den inte möjliggör någon prioritering och således ingen särskiljning mellan olika potentiella skyldighetsbärare inom en mer särskild gemenskap.⁵¹ Denna princip skulle alltså inte bidra till att urskilja en specifik skyldighetsbärare, vilket är syftet med Millers teori.

Miller kommer i beskrivningen av sin teori fram till att dessa principer separat inte kan bidra till en identifiering av en *specifik* skyldighetsbärare, utan menar att en kombination av dessa är den bästa lösningen för att möjliggöra denna.⁵² Då ”The Connection Theory” kombinerar de fyra olika principerna för att försöka identifiera en eller flera *specifika* skyldighetsbärare kan den benämnas som en multiprincipsteori där en skyldighetsbärare väljs ut då denne enligt någon eller flera av de fyra principerna har *starkast anknytning* (connection) till de som drabbats av den svåra situationen.

Det faktum att Millers teori genom att ställa frågan ”Vem är bäst lämpad att åtgärda detta?” blickar framåt istället för att analysera det förflutna, i kombination med nyckelorden *starkast anknytning*, gör Millers teori lämplig att applicera på verklighetens komplexa ansvarsfrågor - mer specifikt ansvarsfrågan i fallet med Sinking Island Developing States. (Detta kommer att utvecklas vidare i avsnitt 7, Analys & Resultat.)

Viss kritik kan dock riktas mot David Millers ”The Connection Theory”. Teorin är utformad på ett sådant sätt att en skyldighetsbärare till varje pris ska kunna identifieras. I denna identifieringsprocess ligger också en viss mån av bedömning, något som i vissa fall skulle kunna innebära att denna identifiering sker utan rimlig koppling till de katastrofdrabbade. Som Moore poängterar i sin artikel, kan teorin också innebära att en utsedd skyldighetsbärare måste bära en orimlig börda.⁵³

Vad som är tydligt i fallet Sinking Island Developing States, vilka utgör föremål för uppsatsens analys, är dock att det finns en stor brist på förmåga att identifiera en specifik skyldighetsbärare. Här blir ”The Connection Theory”, trots ovan kritik, högst lämplig för att möjliggöra uppsatsens analys och studie.

⁵¹ Ibid. p. 463.

⁵² Ibid. p. 464, 466.

⁵³ Moore, p. 512.

6 ARGUMENTATIONSANALYS

För att utföra uppsatsens analys kommer en argumentationsanalys att göras. Då uppsatsens analysmaterial utgörs av transkriptioner från politiska tal är denna metod högst relevant för att möjliggöra en urskiljning av huruvida talarna själva adresserar någon skyldighetsbärare, och på vilka grunder. Stegen för den argumentationsanalys som kommer att göras i denna uppsats har hämtats från Roy van den Brink-Budgens "Critical Thinking for Students" där författaren lyfter fram en rad frågor att ställa det material som skall analyseras.

6.1 ATT STÄLLA RÄTT FRÅGOR

Brink-Budgens har ett större djup i metodiken för sin argumentationsanalys än denna uppsats kommer att använda, detta på grund av att en alltför djupgående analys inte bedöms vara central för att kunna söka ett svar på uppsatsens frågeställning. Brink-Budgens poängterar att, för att utvärdera en text, måste rätt frågor ställas.⁵⁴ För att möjliggöra argumentationsanalysen kommer således några av dessa frågor att användas i analysen av materialet. Frågorna är som följer:

- I. Vilken slutsats kommer författaren fram till?
- II. Vilket resonemang använder författaren för att stödja denna slutsats?

Dessa frågor lyfter Brink-Budgens fram som de två första, grundläggande, frågorna som bör ställas materialet.⁵⁵ Målet med uppsatsens analys är att ur politiska tal urskilja huruvida talaren/talarna själva adresserar någon specifik agent som skulle kunna identifieras som skyldighetsbärare, och på vilka grunder. Då fråga I är på en icke-specifik nivå och kan bidra med att urskilja en eventuell slutsats där talaren identifierar en skyldighetsbärare, blir den direkt central som verktyg i uppsatsens analys. Detta gäller även fråga II då det bakomliggande resonemanget till talarens dragna slutsats självklart är intressant att diskutera. De båda kan således anses vara mycket relevanta för uppsatsens analys.

⁵⁴ Roy van den Brink-Budgen, *Critical thinking for students*, How To Content, Oxford, United Kingdom, 2000, p. 99.

⁵⁵ Brink-Budgen, p. 100.

Vidare tar Brink-Budgen fram två efterföljande, också relativt icke-specifika, frågor för att utvärdera huruvida det är legitimt att dra den slutsats som dras eller inte:

- III. Vilka antaganden är nödvändiga för att kunna dra denna slutsats?
- IV. Stödjer resonemanget slutsatsen?

Uppsatsens analys kommer, som tidigare nämnts, att förläggas på en mycket generell nivå, varför fråga III bedöms vara överflödigt i den bemärkelsen att den skulle bidra med ett resultat som är mer detaljerat än nödvändigt. Fråga III kommer inte att inkluderas i uppsatsens analys då den inte bedöms vara central för syftet med denna.

Fråga IV blir central för uppsatsens analys då syftet med denna är att utreda huruvida talaren adresserar någon specifik agent som skulle kunna identifieras som skyldighetsbärare, och *på vilka grunder*. På frågan om *på vilka grunder* talaren identifierar denna skyldighetsbärare kommer fråga IV förhoppningsvis att bidra med ett svar, varför den blir central för analysen och kommer att inkluderas.

Med Brink-Budgens metodik för argumentationsanalys som stöd kommer uppsatsens analys att genomföras enligt följande frågor och i denna sekvens:

- I. Vilken slutsats kommer författaren fram till?
- II. Vilket resonemang använder författaren för att stödja denna slutsats?
- III. Stödjer resonemanget slutsatsen?

I detta avsnitt kommer uppsatsens analys och resultatet av denna att presenteras. Materialet för analysen utgörs av sex individuella politiska tal. De tre första talen görs av representanter för tre olika Sinking Island Developing States i generalförsamlingen under FN:s 68onde session år 2013. Resterande tre tal gjordes av representanter från samma länder under FN:s klimatmöte i New York år 2014.⁵⁶

Generalförsamlingen är ett mycket formellt forum där varje lands representant ges en begränsad tid att framföra sitt tal. Talen är förberedda sedan innan och behandlar mycket stora frågor. Frågorna kan handla sådant som berör både det internationella samfundet och landet självt. Då rädslan för att detta forum är för ickespecifikt för att några specifika potentiella skyldighetsbärare i naturkatastrofskontexten ska kunna omnämnas, har även tal från FN:s klimatmöte inkluderats. Vid klimatmötet behandlas klimatfrågan mycket mer specifikt, vilket bidrar till att det redan innan genomförd analys finns en förhoppning om att ländernas representanter i dessa tal mer specifikt adresserar en skyldighetsbärare.

Analysen kommer att presenteras i tre delar, en del för varje land som inkluderas i undersökningen. Varje del kommer att inledas med en kort presentation av varje land och dess sårbarhet i förhållande till klimatförändringarna. Varje separat del kommer därefter att delas upp i två underrubriker; Landets representants tal i generalförsamlingen respektive vid klimatmötet.

Analysen, som genomförts med syftet att utreda Sinking Island Developing States egen syn på frågan om vem som borde identifieras som skyldighetsbärare, kommer att presenteras nedan. Detta innebär att Brink-Budgens metodik kommer att användas för att identifiera slutsatser och tillhörande resonemang där potentiella skyldighetsbärare adresseras. Efter detta kommer en bedömning att göras där det kommer att diskuteras huruvida resonemanget anses stödja slutsatsen eller inte. Slutligen kommer analysens resultat att sammanställas för presentation.

⁵⁶ Transkriptionen av Marshallöarnas tal vid FN:s Climate Summit år 2014 inte gått att hitta, varför detta lands tal har ersatts med Maldivernas. Detta bedöms inte påverka analysens resultat då den är av sådan natur att vilket land som framför talet inte spelar någon större roll. Mer information om detta finns i avsnitt 4, Material.

7.A REPUBLIKEN FIJI

Fiji är situerat i Stilla Havet, norr om Nya Zeeland och öster om Australien. Landets huvudstad heter Suva och är den ena av dess två städer. Fijis arkipelag består av 322 öar, varav 110 är bebodda men där den största delen av befolkningen bor på antingen ön Viti Levu eller Vanua Levu. Här är också en stor del av landets ekonomiska aktivitet förlagd, en ekonomi vars huvudsakliga sektorer är turism och sockerodling.⁵⁷

För Fiji innebär klimatförändringarna främst ett hot mot hållbar utveckling och ekonomisk tillväxt. Klimatförändringarna bidrar till exempel till en ökad frekvens av cykloner, vars följder skadar landets infrastruktur och försvårar hållbar utveckling.⁵⁸ Då Fiji är mycket beroende av regnvatten har klimatförändringarnas påverkan på dess tillförlitlighet i sin tur påverkat Fijis ekonomiska tillväxt negativt. Extrema torrperioder har historiskt till exempel orsakat en fyrtioprocentig minskning av Fijis grundvattennivå, vilket i sin tur allvarligt påverkade landets sockerproduktion.⁵⁹

i. FIJIS TAL I GENERALFÖRSAMLINGEN

Fijis tal framförs av Josia Voreqe Bainimarama, landets premiärminister. Efter preliminära artighetsfraser inleder Bainimarama sitt tal med att prata om landets nya konstitution samt berätta om några av de politiska svårigheter Fiji gått igenom de senaste 25 åren. Bland annat nämns motsättningar inom landet, korruption på regeringsnivå och avsättandet av två regeringar som delar av Fijis mest skamfulla historia. Han fortsätter denna inledande del av sitt tal med att återigen ta upp den nya konstitutionen, varefter han berättar om landets nuvarande ansträngningar mot ett mer rättvist och demokratiskt Fiji.

Bainimarama fortsätter sedan med ett resonemang om att alla länder i historien begått misstag. Han påpekar sedan hur några av dessa länder övergett Fiji och straffat dem med sanktioner då de inte haft något förtroende för landet. Vidare poängteras hur Fiji är som alla andra länder och att de efter att ha överkommit sina svårigheter upprättat nya samarbeten vilka de värdesätter.

⁵⁷ UN Habitat, Cities and Climate Change Initiative: Fiji, 2013, p. 2.

⁵⁸ Ibid. p. 8.

⁵⁹ http://www.un.org/esa/dsd/resources/res_pdfs/ga-64/cc-inputs/PSIDS_CCIS.pdf. Hämtat den 10 Januari 2015.

Efter denna inledning nämner Bainimarama temat för generalförsamlingens session och pratar om hur ett gemensamt, globalt samarbete är det bästa för att nå framtida globala utvecklingsmål. Efter detta nämner talaren några saker där Fiji bevisat sig vara en bra global invånare genom att samarbeta med FN. Bland annat nämns landets tillhandahållande av trupper till FN:s peacekeeping.

Bainimarama framhåller sedan Fijis stöd för Sinking Island Developing States där han pratar om hur viktigt det är att adressera de akuta behov som specifikt rör dessa öländer. Han nämner ländernas sårbarhet rörande klimatförändringarna och naturkatastrofer som kan följa därav och vikten av att kommande modeller för klimatfrågor beaktar frågor som är specifikt viktiga för Sinking Island Developing States.

Bainimarama avslutar sitt tal med att nämna landets framsteg inom teknologisk infrastruktur varefter landets ansträngningar för hållbar utveckling nämns.

I Fijis tal har endast *en slutsats* som rör Sinking Island Developing States och skyldighetsbärare i frågan om dessas situation kunnat identifieras. Denna presenteras nedan.

*Slutsats I: "It is an opportunity for the international community to renew its commitment to the implementation of the decisions and agreements pertaining to SIDS."*⁶⁰

Det resonemang som ligger till grund för denna slutsats kan sägas bestå av två delar. I den första delen talar Fijis representant om hur sårbara Sinking Islands Developing States är beträffande naturkatastrofer och extremt väder som följer av klimatförändringarna. Efter detta fortsätter representanten med att i den andra delen av resonemanget tala om en internationell konferens för hållbar utveckling av Sinking Island Developing States som kommer att hållas. Hen påpekar att detta är en möjlighet för det internationella samfundet att på ett konkret och specifikt sätt adressera de utmaningar som Sinking Island Developing States ställs inför.

Å ena sidan kan sägas att denna slutsats inte direkt talar om någon form av skyldigheter, utan snarare om möjligheter att förnya sitt engagemang för en implementering av beslut och överenskommelser som rör Sinking Island Developing States. Å den andra kan sägas att skyldigheter visst omnämns. Talaren nämner ett globalt ansvar då den adresserar det internationella samfundet som de som kan förnya sitt engagemang för en möjlig

⁶⁰ Josaia Voreqe Bainimarama, 68th Session United Nations General Assembly, 25 September 2013, Transcript, p. 4.

implementering av nya beslut och överenskommelser som erkänner de speciella utmaningar Sinking Island Developing States ställs inför.

I denna uppsats tolkas också slutsatsen som att representanten faktiskt talar om ett globalt ansvar. Det är ett faktum att en internationell konferens tillägnad diskussion av Sinking Island Developing States situation skulle möjliggöra överenskommelser och beslutsfattande som gynnar Sinking Island Developing States. Det blir således konferensens deltagare, *det internationella samfundet*, som har skyldighet att fatta tidigare nämnda beslut och ingå dessa överenskommelser. Ovanstående resonemang anses mot denna bakgrund stödja slutsatsen.

ii. FIJIS TAL VID KLIMATMÖTET

Fijis tal vid klimatmötet hålls av Peter Thompson, en från Fiji permanent representant vid klimatmötet. Thompson inleder sitt tal med att tala om klimatförändringarna som ett gemensamt uppdrag, varefter klimatrelaterade förutsägingar som publicerats av IPCC omnämns. Thompson påpekar också hur några av dessa förutsägingar kommer att vara omöjliga för Sinking Island Developing States att hantera.

Vidare talar Thompson om hur framtiden för dessa öländer ser dystert ut, hur hela deras existens hotas av klimatförändringarna. Han poängterar sedan vikten av att alla som deltar vid mötet visar sitt engagemang, att framgång i frågan inte står eller faller på grund utav brist på mänsklig eller teknologisk kunskap. Han menar att det som krävs är politisk vilja.

Efter detta öppnande berättar Thompson om Fijis egna strävanden efter att nå vissa miljömål, bland annat nämns minskande av växthusgasutsläpp. Därefter uppmuntras andra att, likt de själva, vidta drastiska åtgärder. Att representanterna vid klimatmötet tillsammans måste sträva mot att arbeta fram ett bindande klimatavtal i Paris 2015 omnämns som mycket viktigt för att kunna åstadkomma detta. Talet avslutas med att Thompson uppmanar utvecklade länder att demonstrera tydligt ledarskap när en osäker framtid närmar sig.

I Thompsons tal har *två slutsatser* rörande Sinking Island Developing States och skyldigheter beträffande deras situation kunnat identifieras. Dessa kommer att presenteras nedan.

*Slutsats I: "We urge developed nations to honour their current commitment under the Convention and Kyoto Protocol, and call on them to demonstrate decisive leadership as we approach the uncertainties of the future."*⁶¹

Det resonemang som ligger till grund för Slutsats I innehåller två olika delar. Dels nämner talaren nödvändig finansiering och teknologi för att möjliggöra realisering av Sinking Island Developing States och liknande länders ambitioner att minska sina utsläpp och att hantera klimatförändringarna. I den andra delen av resonemanget talar Thompson om The Green Climate Fund som den bästa möjligheten för länder att demonstrera sitt engagemang i fråga om klimatförändringarna.

De olika delarna av resonemanget bedöms inte på egen hand kunna stödja slutsatsen, dock bedöms resonemanget i sin helhet göra det. Antas talarens påstående om att bidrag till The Green Climate Fund skulle vara det bästa sättet för länder att visa sitt engagemang i klimatfrågor vara sant, anses resonemanget stödja slutsatsen. Utvecklade länder är sannolikt mer kapabla att bidra till denna fond, och blir således genom att ha större möjlighet att bidra också de som på detta sätt bör leda vägen i klimatfrågan. Ovanstående resonemang tolkas som att denne menar att det, eftersom de har större möjlighet, är *utvecklade länder* som har ansvar att ta första steget för att visa engagemang i klimatfrågan. *Utvecklade länder* identifieras således också som skyldighetsbärare.

*Slutsats II: "We urge everyone at this summit to commit as a family of nations to saving our planet, so that we will not be found wanting by future generations."*⁶²

Något specifikt tillhörande resonemang finns egentligen inte bakom Slutsats II. Denna är mer av en uppmaning och det resonemang som finns är det som faktiskt framgår av slutsatsen i sig, helt enkelt att alla i klimatmötet deltagande länder uppmanas att tillsammans rädda planeten från klimatförändringarna.

⁶¹ Peter Thompson, United Nations Climate Summit, New York, 23 September 2014, transcript, p. 2.

⁶² Ibid. p. 2.

Då det inte finns något mer än slutsatsen i sig som möjligtvis kan stödja den, finns det heller inget resonemang att bedöma. Det faktum att talaren faktiskt identifierar en skyldighetsbärare kvarstår dock. Då de länder som deltar i FN:s klimatmöte är de som av Thompson adresseras tolkas slutsatsen denne poängterar att ansvaret för klimatförändringarna är globalt. Således identifieras *det internationella samfundet* som skyldighetsbärare.

B. TUVALU

Tuvalu är, likt Fiji, situerat i Stilla Havet. Norr om Fiji ligger detta öland, vilket exklusivt består av lågliggande atoller, ett faktum som i sig gör landet extremt sårbart för klimatförändringar. På landets största av åtta öar, Funafuti, bor ungefär hälften av landets 11,000 invånare. Den egna produktionen i landet är i princip obefintlig, varför dess största ekonomiska sektor är uthyrning av dess stora marina resurser.⁶³

För Tuvalu innebär klimatförändringarna bland annat hot mot den egna produktion som faktiskt finns. Saltvatten som, till följd av en konstant höjning av havsnivån, tränger in i landets grundvatten har påverkat delar av landets jordbruk negativt då ungefär 60 procent av landets traditionella odlingar på grund av detta förstörts.⁶⁴ Allt högre lufttemperaturer gör också att vattenavdunstningen från öarna ökar, något som torkar ut jorden och minskar grundvattennivåns förmåga att återställas.⁶⁵ Det främsta och mest akuta hot är dock stigande havsnivåer som inom snar framtid hotar att helt sluka landet och de säkerhetsproblem som följer därav.⁶⁶

i. TUVALUS TAL I GENERALFÖRSAMLINGEN

Tuvalus tal framförs av dess biträdande premiärminister, Vete Palakua Sakaio. Han inleder sitt tal med att berätta om den nyvalda regeringens ambitioner, varefter gemensamma ansträngningar lyfts fram som det bästa sättet att bemöta framtiden.

⁶³ http://www.un.org/en/development/desa/policy/cdp/ldc/profile/vulnerability_profile_tuvalu_2012.pdf. Hämtat den 10 januari 15.

⁶⁴ http://www.un.org/esa/dsd/resources/res_pdfs/ga-64/cc-inputs/PSIDS_CCIS.pdf. Hämtat den 10 januari 2015.

⁶⁵ http://www.un.org/esa/dsd/resources/res_pdfs/ga-64/cc-inputs/PSIDS_CCIS.pdf. Hämtat den 10 januari 2015.

⁶⁶ http://www.un.org/esa/dsd/resources/res_pdfs/ga-64/cc-inputs/PSIDS_CCIS.pdf. Hämtat den 10 januari 2015.

Sakaio fortsätter sitt tal genom att diskutera millenniemålen och lärdomar som kan dras av de utmaningar som stötts på under tiden man jobbat mot dem. Vidare diskuterar Sakaio hur framtida mål måste göras i enlighet med FN-stadgan och poängterar också vikten av framtida samarbete mellan nationer.

I förhållande till millenniemålen reflekterar Sakaio i nästa del av talet över Tuvalus egna prestationer. Här lyfts fattigdomsmålet ut som ett misslyckande och Sakaio eftersöker i och med detta fortsatt finansiering från FN för att i framtiden nå detta mål.

Sakaio fortsätter sedan sitt tal genom att övergå till att prata om Sinking Island Developing States. Här poängterar han vikten av att FN måste försäkra den speciella status som dessa öländer har, och att erkännandet som följer av denna sanktioneras i FN:s byråkrati. Han talar om hur FN hittills i frågor rörande Sinking Island Developing States varit alldeles för trevande och hur viktig ökad beslutsamhet är för dessa länders framtida säkerhet och överlevnad.

Talet fortskrider sedan i samma spår där Tuvalus prekära situation beskrivs vara en effekt av klimatförändringarna. IPCC:s rapport tas här upp där förutsägingar inför framtiden av Sakaio beskrivs som dystra. Han beskriver klimatfrågan som gränslös och påpekar hur världen och det internationella samfundet misslyckas med målet att rädda Tuvalu, och således att rädda världen.

Vidare lyfter Sakaio fram Tuvalus beroende av havet och hur föroreningar av detta måste stoppas och åtgärdas. Efter detta nämns Tuvalus egna framsteg beträffande energiomvandling.

Sakaio avslutar sitt tal med att påpeka hur viktigt det är att i fortsatta förhandlingar rörande klimat- och utvecklingsfrågor lyssna till de nationer som har speciella behov (Sinking Island Developing States).

I Tuvalus tal har *tre slutsatser* rörande skyldigheter för den situation Sinking Island Developing States befinner sig i kunnat urskiljas. Tillsammans med tillhörande resonemang presenteras dessa nedan.

*Slutsats I: "Our survival and security, and future of our children's livelihood is seriously compromised by the inaction of the international community on climate change."*⁶⁷

⁶⁷ Vete Palakua Sakaio, 68th Session United Nations General Assembly, 28 September 2013, transcript, p. 4.

Resonemanget bakom Slutsats I kan delas upp i två delar. Den första delen är till stor del informerande då den berättar om en nyligen publicerad rapport angående Sinking Island Developing States svåra framtid på grund av klimatförändringarna. Talaren fortsätter den andra delen av resonemanget med att, med resonemangets första del som grund, påstå att världen fortsätter att misslyckas med sina åtaganden att till exempel minska utsläppen av växthusgaser.

Nyligen publicerade rapporter visar att Tuvalus framtid på grund av klimatförändringarna är hotad. Världen fortsätter att misslyckas med sina åtaganden vad gäller klimatförändringarna, vilket bidrar till att slutsatsen om att Tuvalus överlevnad och säkerhet är hotad på grund av det internationella samfundets brist på agerande i klimatfrågan stämmer. Resonemanget bedöms också stödja slutsatsen.

*Slutsats II: "...we urge the UN to ensure that SIDS status and SIDS-specific recognition are truly sanctioned in the UN bureaucracy."*⁶⁸

Denna slutsats underbyggs av ett resonemang där vägen till långsiktig säkerhet och överlevnad för Tuvalu likställs med ett FN som med tydlighet och beslutsamhet adresserar utmaningar Sinking Island Developing States möter. Sakaio nämner en internationell konferens tillägnad Sinking Island Developing States där han poängterar att speciella partnerskap beträffande Sinking Island Developing States måste kunna upprättas. Vidare nämns särbehandling av Sinking Island Developing States i FN:s utvecklingsagenda som ett verktyg för att möta ländernas brådskande behov av hjälp.

Då resonemanget antyder att en del av lösningen på Tuvalus långsiktiga säkerhet och överlevnad är en förankring av Sinking Island Developing States status och erkännande i FN:s byråkrati pekas FN i slutsatsen ut som den som har ansvar för detta. FN, dess medlemmar, kan sägas ha detta ansvar vilande på sina axlar då det är medlemmarna som kan genomföra den förändring talaren i sitt resonemang eftersöker. FN identifieras alltså som skyldighetsbärare. Mot denna bakgrund anses resonemanget stödja slutsatsen.

*Slutsats III: "... We also appeal to the world, please save Tuvalu against climate change. Save Tuvalu in order to save yourself, the world."*⁶⁹

⁶⁸ Ibid. p. 4.

⁶⁹ Ibid. p. 6.

Denna slutsats avslutar hela Tuvalus tal och byggs upp av resonemanget som genomsyrar detta i stort. *Det internationella samfundet* och *världen* pekas ut som skyldighetsbärare där ett globalt ansvar måste tas för att åtgärda den monumentala katastrof som förutspås vara i antågande. Talaren menar också att världen måste börja med att rädda Tuvalu för att rädda världen i stort⁷⁰ då Tuvalu och Sinking Island Developing States kan ses som en tidig indikator för vad som kommer att drabba mer förmånligt geografiskt belägna länder i framtiden. Resonemanget anses vara logiskt och bedöms därför också stödja slutsatsen.

ii. TUVALUS TAL VID KLIMATMÖTET

Vid klimatmötet framförs Tuvalus tal av landets premiärminister, Enele Sosene Sopoaga. Sopoaga börjar sitt tal med att uttrycka Tuvalus extrema sårbarhet och hur landets öde vilar i FN:s händer. Talet fortsätts genom att tala om hur alla måste göra någonting, varefter Tuvalus egna ansträngningar i klimatfrågan framhävs.

Sopoaga omnämner därefter klimatmötet i Paris år 2015 som en historisk stund där han tror att deltagande stater kommer att enas om ett protokoll för hur klimatförändringarna ska adresseras. I talets kommande delar talar Sopoaga sedan om aspekter som Tuvalu ser som önskvärda att i detta protokoll inkludera. Bland annat påpekar han att vi måste erkänna Sinking Island Developing States sårbarhet.

I samband med diskussionen av detta framtida protokoll efterlyser Sopoaga också etablerandet av en internationell mekanism med kapacitet att försäkra att länder som påverkats av klimatförändringar orsakade av människan blir kompenserade för de skador och förluster de lidit.

Sopoaga fortsätter sedan sitt tal med att Tuvalu vill se att de länder som släpper ut mest ska ta större ansvar i frågan om lindrande av klimatförändringarna. Han uttrycker också en åsikt där han inte anser att bördan för detta arbete ska falla på länder som inte har ekonomisk möjlighet.

Sopoaga avslutar sedan sitt tal med att poängtera det allvarliga läget världen befinner sig i. Här omber han FN att ta vara på den chans som Paris-protokollet är. Han ber dem också att rädda Tuvalu för att rädda resten av världen.

⁷⁰ Ibid. p. 5.

Ur Sopoagas tal har *tre slutsatser* rörande skyldighetsbärare och Sinking Island Developing States kunnat urskiljas. Dessa kommer att presenteras nedan.

*Slutsats I: "Everyone must do something."*⁷¹

Två delar av ett resonemang ligger till grund för ovanstående slutsats. Dels talar Sopoaga om hur hänsynstagande till oljebranschen under alltför lång tid har varit i fokus. Vidare poängterar han vikten av att alla agerar tillsammans för mänsklighetens framtida bästa. Dels består resonemanget också av en redogörelse för hur Tuvalu själva arbetar med att bland annat endast använda sig av förnyelsebar energi innan 2020.

Sopoagas slutsats tolkas som att det inte är tillräckligt om endast de själva agerar. Att ta upp landets eget arbete rörande bland annat förnyelsebar energi bedöms vara ett drag av talaren att påvisa hur de själva aktivt agerar för att jobba mot klimatförändringarna. Det faktum att han i kombination med detta tar upp det felriktade fokus som fram tills nu funnits hos andra och istället eftersöker agerande från "allas" sida gör att resonemanget bedöms stödja slutsatsen. Då talet hålls under FN:s klimatmöte förmodas "alla" (everyone) i denna slutsats hänvisa till alla FN:s medlemsländer, alternativt de länder som är representerade vid detta möte. Enligt ovanstående bedömning identifierar således representanten från Tuvalu en skyldighetsbärare i form av *det internationella samfundet*.

*Slutsats II: "The major emitters must take the lead."*⁷²

Som grund för slutsats II förs av Tuvalus representant ett resonemang angående ekonomi. Denne talar om hur även länder som inte är ansvariga för en särskilt stor del av världens utsläpp av växthusgaser bör uppmuntras att förbinda sig till att minska sina utsläpp. Vidare lyder resonemanget dock som så att bördan inte bör förläggas på de länder som har minst möjlighet att finansiera en sådan förändring.

Här pekas en specifik skyldighetsbärare ut; *de länder som släpper ut mest*. Då de i utsläppsbemärkelsen största länderna ofta också är i-länder med betydligt bättre och högre ekonomisk status än till exempel Tuvalu själva, kan resonemanget anses stödja slutsatsen att de länder som har störst utsläpp bör ta störst ansvar. Detta förutsätter dock att

⁷¹ Enele Sosene Sopoaga, United Nations Climate Summit, New York, 23 September 2014, transcript, p. 1.

⁷² Ibid. p. 2.

den koppling som i tolkningen av resonemanget görs mellan utsläpp och ekonomi också faktiskt gjordes av talaren själv.

*Slutsats III: "...if we save Tuvalu, we will save the world."*⁷³

Representanten från Tuvalu talar i denna del av talet om kommande förhandlingar i Paris. Innan Tuvalus representant drar ovanstående slutsats betonar denne att det finns en gräns för hur mycket påfrestningar världen klarar av. Vidare menar denne att vi alla, eftersom vi bor i samma värld, "sitter i samma båt". Således resonerar representanten vidare att vi alla måste samarbeta för att rädda denna vår värld och att vem som går segrande ur de kommande förhandlingarna inte har någon betydelse. Representanten påpekar att förhandlingarna i Paris måste leda till en förändring, vilken i sin tur skulle innebära Tuvalus räddning. Tuvalus räddning skulle också, menar representanten, innebära detsamma för resten av världen. Resonemanget anses stödja slutsatsen då detta tydligt förklarar hur en räddning av Tuvalu även skulle innebära att resten av världen räddas.

I denna slutsats och tillhörande resonemang bedöms den identifierade skyldighetsbäraren vara *det internationella samfundet*, då hela världen i form av ett gemensamt, globalt ansvar och samarbete lyfts fram som Tuvalus och världens räddning.

C. MARSHALLÖARNA & MALDIVERNA

Marshallöarna är ett land bestående av 1,200 småöar befolkade av ungefär 53,000 invånare och är situerat väster om Tuvalu. Likt sitt grannland består Marshallöarna av lågliggande atoller. I dagsläget består landets exportproduktion främst av fiske och kokosnötsodling, men dess främsta hopp om framtida ekonomiska inkomster är fiskenäringen och turism.⁷⁴ Till följd av klimatförändringarna är landet sårbart för cykloner och svår torka. Stigande havsnivåer och översvämningar utgör dock dess främsta hot.⁷⁵

Maldiverna är ett land situerat i Indiska oceanen och består av 1190 små tropiska öar, av vilka 358 bebos av människor. Landets största ekonomiska sektor är turismen, vilken utgör en tredjedel av landets inkomster.⁷⁶ Maldivernas främsta hot är den höjning av

⁷³ Ibid. p. 2.

⁷⁴ <http://www.mfat.govt.nz/Countries/Pacific/Marshall-Islands.php>. Hämtat den 10 januari 2015.

⁷⁵ <http://www.unocha.org/rop/about-us/about-ocha-regional/marshall-islands>. Hämtat den 10 januari 2015.

⁷⁶ <http://unfccc.int/resource/docs/napa/mdv01.pdf>. Hämtat den 10 januari 2015.

havsnivån och landerosion som följer av klimatförändringarna. Då öarnas storlek bidrar till att ungefär hälften av landets befolkning bor vid kusterna hotas människors bosättningar och stora delar av landets infrastruktur.⁷⁷

i. MARSHALLÖARNAS TAL I GENERALFÖRSAMLINGEN

Marshallöarnas tal framförs av landets president, Christopher J. Loeak. Han börjar talet med att informera om att han i detta kommer att adressera två frågor; klimatförändringarna och en stigande osäkerhet i Syrien. Mycket kort omnämns Syrienfrågan där han varnar för möjliga konsekvenser av ett FN som inte agerar.

Efter detta riktas fokus mot klimatfrågan där landets egna ambitioner och framsteg först tas upp. Vidare eftersöks mer politiskt ledarskap, varefter han poängterar att världens ansträngningar i frågan inte räcker till.

Loeak fortsätter sedan sitt tal med att ta upp frågan om världshaven och fiskenäringen. Här uttrycks en vilja att ett större fokus i framtiden ska riktas mot haven och skyddande av dessa. Loeak nämner sedan Marshallöarnas pågående samarbete när det kommer till att hantera naturkatastrofer och menar att detta samarbete bör utökas. Han avslutar sitt tal med att säga att alla måste göra mer, och att Marshallöarnas händer är öppna för ett långt samarbete.

Ur Marshallöarnas tal i generalförsamlingen har *tre slutsatser* som rör skyldighetsbärare och Sinking Island Developing States identifierats. Dessa kommer nu att presenteras nedan.

*Slutsats I: "Though many of us are small, the common responsibility to act escapes no government, and no person, no matter how different we are"*⁷⁸

Denna slutsats byggs upp av ett resonemang där talaren pratar om hur de själva är på väg att helt lyckas driva en del av öarna i landet med solenergi. Talaren påpekar vidare att landet är i processen att drastiskt minska sina utsläpp. Detta resonemang ses som en uppmaning till världens, i utsläppsbemärkelsen, värsta länder. Efter att talaren från Marshallöarna poängterar att de själva är i processen att drastiskt minska sina utsläpp,

⁷⁷ <http://unfccc.int/resource/docs/napa/mdv01.pdf>. Hämtat den 10 januari 2015.

⁷⁸ Christopher J. Loeak, 68th Session United Nations General Assembly, 26 September 2013, transcript, p. 1.

avslutas denna del av talet med orden ”om vi kan göra det, så kan ni.” Detta ses som en tydlig passning till dessa värsta utsläppsländer.

Ovanstående resonemang leder fram till slutsats I om ett gemensamt ansvar att agera, där de själva tillsammans med alla andra nationer beskrivs ha en central del i ansvarstagandet. Uppmaningen till stora, rika nationer att också genomföra reformer så som Marshallöarna själva redan är i processen att göra, i kombination med att Slutsats I poängterar att alla nationer tillsammans har en del av ansvaret, bidrar till att resonemanget bakom Slutsats I anses stödja denna. I denna slutsats identifieras *det internationella samfundet* som skyldighetsbärare.

Slutsats II: ”... but nor will I rest until my fellow world leaders have signed onto to act, not just out of economic convenience, but out of a common responsibility of all to strive for upward momentum.”⁷⁹

Slutsats II underbyggs av resonemang rörande politisk handlingskraft, vilket kan delas upp i två olika delar. Del ett handlar om hur nuvarande globala ansträngningar rörande klimatförändringarna inte räcker till, vilket Sinking Island Developing States får betala det högsta priset för. Del två handlar om klimatförändringarna som en risk som kräver omedelbar politisk handling och att det är hög tid att andra ledare följer i Sinking Island Developing States aktionsfotspår.

Ovanstående två delar av det resonemang som tillhör Slutsats II anses stödja denna då det ansvar som nämns i slutsatsen är ett gemensamt ansvar att sträva efter politiskt agerande för att hjälpa Sinking Island Developing States. Här identifieras *det internationella samfundet* som skyldighetsbärare.

Slutsats III: “I encourage a direct discussion between the UN and our region in practical efforts to enhance in-country effectiveness and collaboration. No one people and nation can be passed over.”⁸⁰

Det resonemang som ämnar stödja Slutsats III diskuterar FN:s roll i arbetet med att stärka Sinking Island Developing States förmåga att svara på naturkatastrofer. Talaren tar upp det faktum att FN redan nu har en värdefull roll i ett samarbete med Marshallöarna under

⁷⁹ Ibid. p. 2.

⁸⁰ Ibid. p. 3.

dess återhämtning från naturkatastrofer. Vidare menar talaren dock att en naturkatastrof inte ska behöva inträffa innan en dialog mellan dem själva och FN förs.

Då Slutsats III betonar att FN, en organisation med medlemmar från en betydande andel av världens länder, har en central roll i förbättrandet av deras eget lands effektivitet och samarbetsförmåga bedöms resonemanget stödja slutsatsen. Slutsatsen bedöms också handla om ett globalt, gemensamt ansvar där *det internationella samfundet* identifieras som skyldighetsbärare.

ii. MALDIVERNAS TAL VID KLIMATMÖTET

Maldivernas tal framfördes av landets utrikesminister, Dunya Maumoon. Hon inleder sitt tal med att belysa vad hon kallar för ”snart oåterkalleliga effekter” av klimatförändringarna, och att tala om hur vår planet ber oss att agera mot dessa.

Vidare talar hon om ett gemensamt men differentierat ansvar i enlighet med UNFCCC:s rekommendationer. Hon beskriver detta som den väg Maldiverna själva förespråkar och beskriver klimatfrågan som en gränslös fråga som inte gör någon skillnad på stor eller liten, rik eller fattig. Hon informerar här också om att Maldiverna, genom att förbinda sig till en framtid av låga nivåer av utsläppta växthusgaser, står bakom en global lösning. Hon vill också påminna de länder som släpper ut växthusgaser om deras ansvar gentemot resten av världen.

Därefter påpekar Maumoon ironin i att Maldivernas, vilkas ansvar är för 0,00003 procent av världens utsläpp av växthusgaser, existens hotas av dessa. Hon adresserar återigen länder som släpper ut växthusgaser och efterlyser agerande. Maumoon beskriver sedan Maldivernas, trots landets begränsade resurser, ansträngningar för att lindra sin påverkan på klimatförändringarna och anpassa sig efter dessa. Hon berättar i samband med detta att landet skulle behöva ekonomiskt bistånd för att klara av detta.

Maumoon avslutar sitt tal med att påpeka att det är hög tid att agera. Hon poängterar här att alla måste arbeta tillsammans för att skydda människor mot klimatförändringarnas effekter. Här åläggs generalsekreteraren ett särskilt ansvar att hålla länder som släpper ut växthusgaser ansvariga.

Ur Dunya Maumoons tal har två slutsatser identifierats. Dessa kommer att presenteras nedan.

*Slutsats I: "We call on the emitting countries to do more, not just for Maldives, but also for the sake of the whole world."*⁸¹

Denna slutsats underbyggs av ett långt resonemang där representanten från Maldiverna lyfter fram ett antal faktorer som bidrar till att länder som släpper ut växthusgaser identifieras som skyldighetsbärare. Representanten börjar med att framhålla lösningen på problemet med klimatförändringarna som global och att alla utsläppsländer således har ett ansvar gentemot vår framtida värld och dess befolkning. Vidare talar representanten om ironin i att Maldiverna, som ett land ansvarigt för en mycket liten del av världens utsläpp av växthusgaser, är de som först och allvarligast utsätts för konsekvenserna av dessa. Det framställs också som ett faktum att det som nu drabbar Maldiverna kommer att drabba resten av världen i framtiden.

Med slutsatsen i åtanke tolkas ovanstående resonemang som att Maldivernas representant menar att Maldiverna som land är en tidig indikator för vad som i framtiden kommer att hända resten av världen. Antas representantens påstående om att alla länder i framtiden kommer att drabbas av klimatförändringarna vara sant, bedöms resonemanget stödja slutsatsen.

*Slutsats II: "Mr Secretary General, make a pledge to hold the emitting countries accountable."*⁸²

Den andra slutsats som identifierats i talet från Maldivernas representant fyller också funktionen som talets avslutning. Slutsatsen grundas i ett resonemang där det framhålls som nödvändigt att alla samarbetar för att bekämpa effekterna av klimatförändringarna. Vidare läggs också stor vikt vid starkt politiskt ledarskap och engagemang.

Resonemanget tolkas som att *hela världen* pekas ut som skyldighetsbärare, detta på grund av att talaren framställer det som nödvändigt att alla samarbetar för att kunna bekämpa klimatförändringarna. I slutsatsen identifieras också *generalsekreteraren (Mr Secretary General)* som skyldighetsbärare. Maumoon framhåller i resonemanget starkt politiskt ledarskap och engagemang som centralt för att bekämpa klimatförändringarna. Detta

⁸¹ Dunya Maumoon, United Nations Climate Summit, New York, 23 September 2014, transcript, p. 2.

⁸² Ibid. p. 2.

resonemang bedöms dock inte vara tillräckligt då en enda person knappast kan hållas ansvarig för att ålägga ansvar på resten av världen. Resonemanget bedöms således heller inte stödja slutsatsen varför den andra identifierade skyldighetsbäraren, med stöd av Brink-Budgens metodik, förkastas.

7.2 PRESENTATION AV ANALYSENS RESULTAT

Presentationen av analysens resultat kommer nu att göras, en presentation som kommer att bestå av två delar. Den första delen av presentationen kommer att behandla resultatet från analysen av de tal som gjordes i generalförsamlingen under FN:s 68onde session år 2013. Den andra delen kommer sedan att behandla resultatet från analysen av talen gjorda under FN:s klimatmöte i New York år 2014. Därefter kommer en horisontell jämförelse av resultaten att göras.

7.2. A RESULTAT FRÅN ANALYS AV TAL I GENERALFÖRSAMLINGEN

Syftet med den första delen av uppsatsens analys var att ta reda på huruvida Sinking Island Developing States själva adresserar någon eller några eventuella skyldighetsbärare. De slutsatser som med hjälp av argumentationsanalysen urskiljts ur de politiska talen som gjordes i generalförsamlingen under FN:s 68onde session representerar olika sorters skyldighetsbärare som pekats ut av Sinking Island Developing States själva. Nedan kommer dessa skyldighetsbärare att presenteras.

I talen gjorda i generalförsamlingen vid FN:s 68onde session har följande skyldighetsbärare identifierats:

- i. Världen
- ii. Det internationella samfundet
- iii. Alla nationer tillsammans
- iv. FN

7.2. B RESULTAT FRÅN ANALYS AV TAL VID 'CLIMATE SUMMIT'

Syftet med argumentationsanalysens andra del var delvis detsamma som i den första; att undersöka huruvida Sinking Island Developing States själva adresserar någon eller några eventuella skyldighetsbärare eller inte. Resultatet från denna analys presenteras i nedanstående lista. Detta innebär en presentation av funna slutsatser, och således adresserade skyldighetsbärare.

I talen gjorda vid klimatmötet adresserades följande skyldighetsbärare:

- i. Hela världen
- ii. Det internationella samfundet
- iii. Utvecklade länder
- iv. De länder som släpper ut mest
- v. Länder som släpper ut växthusgaser

7.2. C JÄMFÖRELSE AV RESULTATEN

Syftet med uppsatsens analys var som sagt att undersöka huruvida Sinking Island Developing States själva adresserar en skyldighetsbärare eller inte. Delvis var dock också syftet att undersöka hur en möjlig adressering av skyldighetsbärare skiljer sig mellan analysens första och andra del, detta då materialet för den andra delen utgjordes av politiska tal som hållits i ett forum som mer specifikt behandlar klimatfrågor.

Vid en återblick på resultatet från analysens första del blir det genast tydligt att länderna själva i talen gjorda i generalförsamlingen under FN:s 68onde session inte över huvud taget adresserar någon specifik skyldighetsbärare. De skyldighetsbärare som faktiskt adresseras kan i princip också sägas vara olika benämningar av densamma; världen, det internationella samfundet, alla nationer tillsammans. Dessa olika benämningar av adresserade skyldighetsbärare innebär samma sak – ett globalt, ospecificerat ansvar.

Vid en jämförelse av ovanstående resultat och resultatet från analysens andra del, upptäcks vissa likheter. Även vid klimatmötet adresseras världen och det internationella samfundet som skyldighetsbärare. Eftersom talarna i båda delarna av analysen drar liknande slutsatser där samma skyldighetsbärare identifieras, tolkas detta som att Sinking Island Developing States faktiskt anser att det är just hela världen, det internationella samfundet, som

är skyldighetsbärare i frågan om ansvar för klimatförändringarna och Sinking Island Developing States situation. Detta resultat tolkas också som att Sinking Island Developing States anser att det rör sig om just ett globalt, ospecificerat ansvar.

Det som blir mer intressant vid jämförelsen av de båda resultaten är det faktum att de skyldighetsbärare som av Sinking Island Developing States adresseras vid klimatmötet faktiskt blir något mer specifika, vilket också var en förhoppning redan innan analysens genomförande. Utöver världen och det internationella samfundet adresseras nämligen också utvecklade länder, de länder som släpper ut mest och länder som släpper ut växthusgaser.

Att dessa tre skyldighetsbärare mer specifikt lyfts fram vid klimatmötet tolkas som att Sinking Island Developing States här vill ta chansen att poängtera vilka de tycker borde ta sitt ansvar. Vad som då tydligt framgår är att Sinking Island Developing States anser att utvecklade länder (de som har möjlighet) och de som släpper ut växthusgaser (de som bidragit till att orsaka klimatförändringarna och således också situationen Sinking Island Developing States befinner sig i) är skyldighetsbärare och skall åtgärda det de är skyldiga till.

7.3 INDIVIDUELLA MORALISKA SKYLDIGHETER

Vad som efter genomförd analys också är intressant, och således värt att kort reflektera över, är det faktum att en typ av individuellt moraliskt ansvar nämns i några av talen. Bland annat omnämns *each and every one* och *every person*. Detta tolkas, i det första fallet, som att talaren menar alla nationer som deltar vid mötet. I det andra fallet adresserar talaren högst sannolikt alla människor i allmänhet. Innebär detta att talarna förespråkar ett ospecificerat ansvar? Innebär detta också att talarna adresserar *alla* som skyldighetsbärare, och därmed ingen?

För att undersöka vilken aktör som skulle kunna utses till *specifik* skyldighetsbärare och vilken betydelse detta skulle ha för Sinking Island Developing States, kommer uppsatsens resultat i nästa kapitel att diskuteras utifrån David Millers ”The Connection Theory”. Med stöd av uppsatsens forskningsläge kommer därefter möjliga konsekvenser av denna identifiering att diskuteras.

8 DISKUSSION & SLUTSATS

Efter genomförande av uppsatsens analys har fem potentiella skyldighetsbärare pekats ut av Sinking Island Developing States. Att utreda dessa öländers egen syn på vilka som potentiellt skulle kunna identifieras som skyldighetsbärare är ett sätt att applicera rättighetsperspektivet inom katastrofhantering på frågan om globalt ansvar för naturkatastrofer, ett sätt att i uppsatsen ”simulera” detta arbete. Sinking Island Developing States representerar de katastrofdrabbade som, för att göras till rättighetsbärare, ska inkluderas i arbetet med hanteringen av katastrofen.

För att vidare utreda möjligheten att identifiera en specifik skyldighetsbärare i fallet Sinking Island Developing States och naturkatastrofer kommer detta resultat i nedanstående avsnitt att diskuteras med stöd av David Millers ”The Connection Theory”. Efter detta kommer möjliga konsekvenser av denna identifiering att diskuteras, varefter en presentation av uppsatsens slutsats kommer att göras.

8.1 DISKUSSION AV ANALYSENS RESULTAT

I detta avsnitt kommer, med stöd av David Millers ”The Connection Theory”, uppsatsens diskussion att genomföras. Millers teori behandlar frågan om distribuering av globalt ansvar. Vad teorin framhäver som sin styrka är möjligheten att enligt fyra olika principer distribuera ett ansvar till en *specifik* skyldighetsbärare. Detta gör teorin mycket relevant för uppsatsens diskussion då ett problem rörande ansvar och specifika skyldighetsbärare i frågan om Sinking Island Developing States och naturkatastrofer verkar vara att ett globalt eller internationellt, ospecificerat ansvar möjliggör för potentiella skyldighetsbärare att skjuta ifrån sig detta ansvar på någon annan.

Resultatet från analysens första del visade att Sinking Island Developing States i sina tal i generalförsamlingen identifierade två potentiella skyldighetsbärare; *Hela världen* och *det internationella samfundet*. Dessa potentiella skyldighetsbärare skulle båda två kunna sägas vara legitima, detta enligt både *kausal-*, *moral-* och *kapacitetsprincipen*. Med bakgrund i Millers teori där syftet med denna är att identifiera en *specifik* skyldighetsbärare görs direkt bedömningen att dessa är alldeles för ickespecifika för att kunna benämnas som detta. Enligt *Gemenskapsprincipen*, där ett särskilt band till det drabbade landet eftersöks, faller dessa

potentiella skyldighetsbärare helt då band som ”vi är alla människor” eller ”vi lever alla i samma värld” enligt Miller inte är tillräckligt specifikt.⁸³

Resultatet från analysens andra del visade att Sinking Island Developing States i sina tal under klimatmötet i New York blev något mer specifika då potentiella skyldighetsbärare identifierades. Här identifierades också *utvecklade länder, de länder som släpper ut mest och länder som släpper ut växthusgaser*. De identifierade potentiella skyldighetsbärarna visar sig snabbt alla vara legitima enligt de bakåtblickande principerna *kausalitet* och *moral*, detta enligt Millers resonemang om att den agent som orsakat situationen bör åtgärda denna⁸⁴ samt att en agent trots att den kanske inte kunnat se den möjliga utgången av sitt handlande är moraliskt skyldig.⁸⁵ Då forskning rörande den globala uppvärmningen och klimatförändringar som i sin tur påverkar naturkatastrofer och Sinking Island Developing States situation sedan lång tid tillbaka varit känd och accepterad, råder det i det senare fallet inget större tvivel om att alla tre identifierade skyldighetsbärare med mycket stor sannolikhet varit medvetna om sina handlingar och dess möjliga utgång. De tre potentiella skyldighetsbärarna blir också skyldiga enligt Millers *kausalprincip* då det trots att en av dessa potentiella skyldighetsbärare inte ensam kan sägas vara ansvarig för Sinking Island States situation, inte råder något tvivel om att de alla tre varit delaktiga i orsakandet av denna.

Att se till historien, där moraliskt och kausalt ansvar är centralt, bidrar i diskussionen av resultatet från uppsatsens analys inte till en identifiering av en specifik skyldighetsbärare i fallet naturkatastrofer och Sinking Island Developing States. Miller har själv påpekat brister med ansvarsdistribuerande teorier som i alltför stor utsträckning är bakåtblickande varför han själv, genom att använda sig av *gemenskaps-* och *kapacitetsprincipen* förespråkar en mer framåtblickande teori.⁸⁶

Vid applicering av Millers *gemenskapsprincip* visar sig snabbt att de potentiella skyldighetsbärare som identifierats av Sinking Island Developing States är för ospecificerade för att ett särskilt band till dessa öländer ska kunna identifieras. Möjligtvis skulle, då Sinking Island Developing States är just länder under utveckling, ett av lägre grad särskilt band kunna sägas finnas mellan dessa öländer och *utvecklade länder*. Denna potentiella skyldighetsbärare skulle då bedömas som mindre skyldig än de kvarvarande två; *länder som släpper ut växthusgaser* och *de länder som släpper ut mest*. Denna möjlighet avfärdas dock då en likvärdig avsaknad av särskilt band till Sinking Island Developing States bedöms finnas mellan

⁸³ Miller, p. 462.

⁸⁴ Ibid. p. 455.

⁸⁵ Ibid. 456.

⁸⁶ Ibid. p. 460.

dem och de andra potentiella skyldighetsbärare som identifierats. Då Sinking Island Developing States är små länder som aktivt arbetar för att minska den ringa mängd utsläpp de genererar är avsaknaden av särskilt band till *de länder som släpper ut mest* påtaglig. En högre grad av särskilt band skulle kunna sägas finnas mellan Sinking Island Developing States och *länder som släpper ut växthusgaser*, men detta band anses skilja sig marginellt från de mellan Sinking Island Developing States och de andra potentiella skyldighetsbärarna. Den potentiella skyldighetsbäraren *länder som släpper ut växthusgaser* är också mindre specifik än de andra potentiella skyldighetsbärarna. Då de andra potentiella skyldighetsbärarna har en högre grad av specificitet bidrar den inte till en mer specifik identifiering än vad som kunde vara möjligt. Detta enligt Millers *gemenskapsprincip* av marginellt högre grad särskilt band förkastas mot ovan bakgrund av anledningen att den bedöms vara för svag och tvivelaktig samt att en mer legitim identifiering av en specifik skyldighetsbärare potentiellt fortfarande kan vara möjlig, detta enligt Millers *kapacitetsprincip*.

Millers *kapacitetsprincip* visar sig alltså troligtvis bli den princip som avgör huruvida en specifik skyldighetsbärare bland de tre kvarvarande potentiella kan identifieras eller inte. Enligt denna princip ska två aspekter beaktas; effektivitet och kostnad.⁸⁷ Redan under arbetet med uppsatsens analys upptäcktes i talen som gjordes av Sinking Island Developing States åsikter som antydde att *kapacitetsprincipen* sannolikt skulle accepteras som legitim för att identifiera en specifik skyldighetsbärare. Under sitt tal i generalförsamlingen talar en representant från Marshallöarna om politisk handlingskraft och poängterar att inte bara kostnaden för ett eventuellt agerande ska beaktas.⁸⁸ Att talaren, om än i negativ mening, nämner kostnader tolkas som att Sinking Island Developing States menar att kostnader spelar in i identifieringen av skyldighetsbärare.

Då de tre kvarvarande potentiella skyldighetsbärarna enligt Millers *kapacitetsprincip* ska försöka särskiljas uppkommer viss problematik. Att bedöma en potentiell skyldighetsbärarens kapacitet beträffande kostnader eller effektivitet kan vara en mycket svår uppgift vilken möjligtvis kan komma att kräva mer kunskap än vad som i denna uppsats kan bidra med. Bedömningen som görs i uppsatsen kan således komma att göras med ett visst mått av potentiell missbedömning. Då de potentiella skyldighetsbärarna inte är av en särskilt specifik natur anses dock ovan nämnda problematik inte omöjliggöra att bedömningen i sin helhet genomförs.

⁸⁷ Ibid. 461.

⁸⁸ Christopher J. Loeak, p. 2.

Bedömningen enligt *kapacitetsprincipen* kommer att inledas med den minst specifika potentiella skyldighetsbäraren; *länder som släpper ut växthusgaser*. En mycket stor del av världens länder inkluderas i benämningen av denna potentiella skyldighetsbärare och kan således, till stor del, likställas med det internationella samfundet. Kapacitetsmässigt finns inget tvivel om att denna skyldighetsbärare är tillräcklig, men enligt Millers *kapacitetsprincip* skulle en stor mängd olika aktörer åläggas ansvar, vilket skulle leda till att ingen specifik skyldighetsbärare skulle kunna identifieras. Följaktligen förkastas den, av Sinking Island Developing States identifierade, potentiella skyldighetsbäraren *länder som släpper ut växthusgaser*.

Kvar finns två potentiella skyldighetsbärare; *de länder som släpper ut mest* och *utvecklade länder*. Till viss del sammanflätas de båda då en betydande del av världens utsläpp av växthusgaser kan spåras till industriländer. Industriländer är också de länder som, ur ett ekonomiskt perspektiv, möjligtvis kan sägas vara något mer utvecklade än andra. Det behöver dock inte nödvändigtvis vara så att ett av *de länder som släpper ut mest* är ett utvecklat land med anmärkningsvärd ekonomisk kapacitet. Ett av världens *utvecklade länder* kan dock sannolikt, med det resonemang som i talet ligger till grund för den slutsats där denna potentiella skyldighetsbärare identifierades, generellt anses besitta en högre grad av ekonomisk kapacitet.

Enligt ovanstående resonemang med stöd av Millers ”The Connection Theory” där globalt ansvarsdistriberande teoretiseras har, om än med något för lite säkerhet för att bedömas vara fullständigt tillfredsställande, *utvecklade länder* av Sinking Island Developing States identifierats som specifik skyldighetsbärare.

Då identifieringen av en specifik skyldighetsbärare har gjorts framträder viss ytterligare problematik. Dels blir det nödvändigt att ta upp kritik mot Millers teori som verktyg i identifieringen av den specifika skyldighetsbäraren. Miller kritiserar själv sin teori då den till stor del, genom att ställa frågan om vilken agent som är bäst lämpad att åtgärda situationen, blickar framåt och därmed förbiser eventuella historiska anledningar till *varför* den identifierade specifika skyldighetsbäraren är bäst lämpad.⁸⁹ Av människor producerade historiska händelser så som krig, kolonialismens efterdyningar eller korruption kan vara sådant som påverkar detta.⁹⁰ Teorins framåtblickande fokus gör den blind för dessa eventuellt bakomliggande historiska orsaker.⁹¹

⁸⁹ Miller, p. 461.

⁹⁰ Allan, O’Donnell, p. 371.

⁹¹ Miller, p. 461.

Viss kritik kan eventuellt också riktas mot det val av primärmaterial som gjorts i uppsatsen. Den specifika skyldighetsbärare som av Sinking Island Developing States identifierats är inte nödvändigtvis så specifik som den skulle varit om uppsatsens primärmaterial valts ut med mer aktsamhet. Möjligen hade ett primärmaterial av en karaktär där sannolikheten att Sinking Island Developing States identifierar en specifik skyldighetsbärare var större bidragit till ett mer tillfredsställande resultat.

Det faktum att den identifierade skyldighetsbäraren trots allt är relativt ospecificerad bidrar också till en kort reflektion kring den psykologiska aspekt Arceneaux och Stein lyfter fram i sin artikel. Beror Sinking Island Developing States ickespecificitet på att de anser att det är just ickespecifika skyldigheter som bör adresseras, eller påvisar denna ickespecificitet att Sinking Island Developing States identifierar en skyldighetsbärare för att kunna känna någon form av trygghet inför något som till stor del är okontrollerbart?

8.2 MÖJLIGA KONSEKVENSER & FORTSATT FORSKNING?

Som framgår av citatet som visas på uppsatsens allra första sida, uttrycker Dunya Maumoon i rollen som Maldivernas utrikesminister sin frustration rörande ironin i det faktum att Sinking Island Developing States, vilka återfinns bland de länder som påverkas mest av den globala uppvärmningen, görs till hjälplösa åskådare medan de som orsakar situationen, genom att ignorera den effekt som kommer av deras agerande, bestämmer öländernas öde.⁹² I detta korta uttalande fångar Dunya Maumoon det som utgör kärnan i denna uppsats; vikten av att ha ett rättighetsperspektiv i hantering av katastrofer och en undersökning av vilka konsekvenser en identifiering av en specifik skyldighetsbärare i kombination med detta perspektivs överförande på den globala rättvisefrågan i en naturkatastrofskontext skulle kunna få.

I föregående kapitel identifierades, med hjälp av Sinking Island Developing States egna uttalanden och stöd av David Millers teori, en specifik skyldighetsbärare i frågan om naturkatastrofer och ansvar. Enligt tidigare nämnda rättighetsperspektiv inom katastrofhantering bidrar inkludering av katastrofdrabbade, i uppsatsen representerade av Sinking Island Developing States, i arbetet med hantering av en katastrof och identifiering av en specifik skyldighetsbärare till att de görs till rättighetsbärare istället för hjälplösa offer för situationen.⁹³

⁹² Dunya Maumoon, p. 2.

⁹³ Krolik, p. 45.

Vad skulle då möjliga konsekvenser av en, av Sinking Island Developing States, identifierad skyldighetsbärare kunna bli? Antas premissen att denna skyldighetsbärare som identifierats (*utvecklade länder*) accepterar det ansvar den i och med identifieringen åläggs, blir resultatet intressant att diskutera utifrån idén om "Responsibility to Protect"-doktrinen överförbarhet på frågan om naturkatastrofer. I sin artikel lyfter Saechao fram tre aspekter av naturkatastrofer där R2P då skulle implementeras. Då denna uppsats applicerar ett rättighetsperspektiv på den globala rättvisefrågan utgörs den agent som enligt doktrinen är skyldig att agera av *utvecklade länder*. Detta eftersom *utvecklade länder* identifierats som skyldighetsbärare av Sinking Island Developing States, de länder vars röster representerar de katastrofdrabbade vilka ska inkluderas i arbetet med att hantera katastrofen och utse en skyldighetsbärare. Vid en applicering av R2P-doktrinen i samband med rättighetsperspektivet skulle därför *utvecklade länder* göras skyldiga att förebygga, reagera och återuppbygga.⁹⁴

Det skulle dock kunna vara så, och bedöms i denna uppsats som att detta är sannolikt, att det skulle krävas att någon form av agent med juridisk möjlighet att distribuera ansvar legitimerar den specifika skyldighetsbärare som av Sinking Island Developing States identifierats som specifikt skyldig. Att *utvecklade länder* helt enkelt skulle acceptera att åläggas detta ansvar på grund av att Sinking Island Developing States har utsett dem, är högst osannolikt. För att möjliggöra vidare utredning av vilka konsekvenserna av en, av Sinking Island Developing States, genomförd identifiering av en specifik skyldighetsbärare skulle kunna bli kommer Margaret Moores teori om en etablerad internationell institution som arbetar enligt Millers principer att användas.

Moore diskuterar, som tidigare nämnts, Millers teori ur ett institutionellt perspektiv där möjligheten att inkorporera Millers olika principer i en internationellt etablerad institution med syfte att ägna sig åt rättvisefrågor i den globala uppvärmnings- och naturkatastrofskontexten står i fokus.⁹⁵ Då *utvecklade länder* identifierats som specifik skyldighetsbärare, skulle detta enligt Moores teori om en internationell institution (eftersom denna institution då skulle arbeta utifrån Millers principer) kunna innebära att denna identifiering anses vara legitim. Således skulle en hypotetisk internationell institution á la Moore också kunna utöva juridisk makt där *utvecklade länder* potentiellt skulle kunna åläggas ett juridiskt ansvar att åtgärda Sinking Island Developing States situation.

Rättighetsperspektivet som hämtats från katastrofhantering får dock icke förglömmas. Skulle detta perspektiv potentiellt kunna överföras på Moores teori om en

⁹⁴ Saechao, p. 680, 685-686, 694.

⁹⁵ Moore, p. 512-513.

internationell institution vars arbete utförs enligt Millers principer? Enligt rättighetsperspektivet poängteras att de katastrofdrabbade, vilka i denna uppsats representeras av Sinking Island Developing States, ska ha en central roll i arbetet med hantering av naturkatastrofer. Det blir då logiskt att tänka sig att Sinking Island Developing States, vid en applicering av detta perspektiv på Moores institutionella teori, skulle ges en central roll i denna internationella institution. Denna för Sinking Island Developing States centrala roll skulle då potentiellt kunna innebära att denna applicering visar sig bemyndiga Sinking Island Developing States, göra dem till rättighetsbärare med möjlighet att förändra sin egen situation, på ett sätt som förändrar den situation Dunya Maumoon i sitt uttalande uttrycker att öländerna befinner sig i.

En andra aspekt av rättighetsperspektivets applicering på Moores institutionella teori är den där detta potentiellt skulle kunna få en preventiv effekt. Hade en internationell institution med uppgift att enligt Millers principer ägna sig åt rättvisefrågor i naturkatastrofskontexten funnits, hade en möjlig konsekvens kunnat vara att agenter av rädsla eller ovilja att bli identifierade tar det ansvar som idag efterlyses. Denna internationellt etablerade institution skulle då inte bara bidra med kapacitet att besluta eller övervaka, utan potentiellt också kunna bli ett incitament för att förebygga orsakande av skada.

8.3 SAMMANFATTNING

Syftet med denna uppsats var att undersöka möjligheten att överföra ett, från katastrofhantering hämtat, rättighetsperspektiv på den globala rättvisefrågan i naturkatastrofskontexten. För att undersöka detta syfte gjordes, med hjälp av Brink-Budgens metodfrågor för en argumentationsanalys, dels en undersökning av huruvida Sinking Island Developing States i politiska tal på FN-nivå identifierade några potentiella skyldighetsbärare. Undersökningen resulterade i ett antal identifierade potentiella skyldighetsbärare, ett resultat som sedan diskuterades med stöd av David Millers teori om globalt ansvarsdistriberande. Denna diskussion gjordes för att undersöka möjligheten att identifiera en *specifik* skyldighetsbärare, en viktig komponent för möjlig implementering av ovan nämnda rättighetsperspektiv.

Vidare fortsattes diskussionen genom att med hjälp av uppsatsens forskningsläge teoretisera olika möjligheter att överföra rättighetsperspektivet. Diskussionen mynnar ut i slutsatsen att Moores etablerade internationella institution vilken, enligt Millers principer, jobbar med rättvisefrågor i naturkatastrofskontexten, skulle vara den bästa möjligheten till en överföring av rättighetsperspektivet.

LITTERATUR- & KÄLLFÖRTECKNING

Allan Craig, O'Donnell Therese, *A Call to Alms? Natural Disasters, R2P, Duties of Cooperation and Uncharted Consequences*, Journal of Conflict and Security Law, Oxford University Press 2012.

Arceneaux Kevin, Stein Robert M., *Who is held responsible when disaster strikes? The attribution of responsibility for a natural disaster in an urban election*,

Brink-Budgen Roy van den, *Critical Thinking for Students*, How To Content, Oxford, 2000.

Burns William C., *Global warming - the United Nations Framework Convention on Climate Change and the Future of Small Island States*, 6 Dick. J. Envtl. L. & Pol'y 147, 1997.

Cohen Roberta, *Reconciling R2P with IDP Protection*, Global Responsibility to Protect 2, (2010) 15-37

Gemenne Francois, *Climate-induced population displacements in a 4degrees+ world*, Philosophical Transactions of the Royal Society, 2011.

Krolik Megan, *Exploring a rights-based approach to disaster management*, Australian Journal of Emergency Management, Volume 28, No. 4, 2013.

Miller David, *Distributing Responsibilities*, The Journal of Political Philosophy: Volume 9, Number 4, 2001, pp.453-471.

Moore Margaret, *Global Justice, climate change and Miller's theory of responsibility*, Critical Review of International Social and Political Philosophy, Kingston, Ontario, Canada, 2008.

Saechao Tyra Ruth, *Natural Disasters and the Responsibility to Protect: From Chaos to Clarity*, Brooklyn Journal of International Law, Volume 32, Issue 2, 2007.

Wright Neville, *Global Assessment Report on Disaster Risk Reduction*, The United Nations Office for Disaster Risk Reduction, 2013.

Övriga källor

Intergovernmental Panel on Climate Change, *Climate Change 2014: Impacts, Adaption and Vulnerability. Part A: Global and Sectoral Aspects*, 2014.

Intergovernmental Panel on Climate Change, *Climate Change 2014: Impacts, Adaption and Vulnerability. Part B: Regional Aspects*, 2014.

UN Habitat, *Cities and Climate Change Initiative: Fiji*, 2013.

Transkriptioner från politiska tal

Dunya Maumoon, United Nations Climate Summit, New York, 23 September 2014

Christopher J. Loeak, 68th Session United Nations General Assembly, 26 September 2013

Josaia Voreqe Bainimarama, 68th Session United Nations General Assembly, 25 September 2013

Peter Thompson, United Nations Climate Summit, New York, 23 September 2014

Enele Sosene Sopoaga, United Nations Climate Summit, New York, 23 September 2014

Vete Palakua Sakaio, 68th Session United Nations General Assembly, 28 September 2013

Internetkällor

<http://www.mfat.govt.nz/Countries/Pacific/Marshall-Islands.php>. Hämtat den 10 januari 2015.

<http://www.unocha.org/rop/about-us/about-ocha-regional/marshall-islands>. Hämtat den 10 januari 2015.

<http://unfccc.int/resource/docs/napa/mdv01.pdf>. Hämtat den 10 januari 2015

http://www.un.org/esa/dsd/resources/res_pdfs/ga-64/cc-inputs/PSIDS_CCIS.pdf. Hämtat den 10 Januari 2015.

http://www.un.org/en/development/desa/policy/cdp/ldc/profile/vulnerability_profile_tuvalu_2012.pdf. Hämtat den 10 januari 15.